

Екскурзия между две морета – от ЧЕРНО ДО БЯЛО МОРЕ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ И ИСТОРИЯТА НА ТРАКИ, ВИЗАНТИЙЦИ, РИМЛЯНИ, БЪЛГАРИ И ТУРЦИ

3 ДНИ - 2 НОЩУВКИ

Бургас – Кешан – Ерикли – Енез – Гала – Лозенград – Бургас

1 –ви ден

Отпътуване от Бургас , бул."Демокрация" пред ресторант „Домино" в 06.00 часа. Пътуване към Малко Търново. Преминаване на българо-турската граница през ГКПП „Малко Търново – Дерекьой". Пътят преминава през Странджа планина, разположена на територията на двете съседни държави Република България и Република Турция. Странджа е сравнително ниска планина . Релефът ѝ се характеризира с разлати ридове, ограничени от дълбоко всечени между тях речни долини. На наша територия се очертават два главни рида, ориентирани общо взето в посока запад-изток: южен Граничен с най-висока точка на българска територия връх Градище -709 м. надморска височина , а на турска територия най-високият връх е Голяма Махиада или Махиада –висок 1031м. На турски планината носи името Йелдъз - което в превод означава звезда или звездна планина и легендата разказва, че тук през повечето от нощите , човек може да наблюдава звездите. По цялото било на планината от северозапад на югоизток преминава участък от главният вододел на Балканският полуостров между водосборните басейни на Черно и Егейско море. Пътувайки през планината човек може да срещне уникални растителни видове като Странджанската зеленика. Горите са от южно-евксински тип, формирани от източен горун, източен бук и благун с подлес от лавровидни храсти (странджанска зеленика и други) и суб-евксински гори от благун, цер и източен горун. Флората на планината е от 1 665 вида, като има десетки реликтни и ендемични растения. Фауната на Странджа има 99 ендемични вида безгръбначни животни , а гръбначната ѝ фауна е най -богатата в българска защитена територия - 263 вида. Растенията, които растат в Странджа, са: бор, смърч, ела и др. На територията на планината се намира Природен парк „Странджа" (обявен за парк през 1995 година с 116 136,2 хектара той е най-голямата защитена територия в България). На територията на Парка попадат и резерватите: „Витаново“, „Силкосия“, „Средока“, „Тисовица“ и „Узунбуджак“. След граничния пункт пътят се спуска около 40 км. по юго-западните склонове на Странджа докато достигне до месността Карадере, където е разположен язовирът на град Къркларели/Лозедград/. Преминаване през Лозенград.

Продължаване към град Кешан. Градът е един от деветте околийски центрове на окръг Одрин /Едирне /, административен център на 6 общини. Кешан е разположен на кръстопът между изтока и запада, между севера и юга, недалеч от турско-гръцката граница , близо до Егейско и Мраморно море, точно на пресечната точка на древни пътища между Одрин и Гелиболу от една страна и Истанбул и Александруполис от друга. Градът има население от около 62000

души. Основен поминък в околността са земеделието и търговията. Тук се отглеждат пшеница, захарно цвекло, слънчоглед, ечемик, царевица, различни видове зеленчуци и разбира се ориз. През есента в града се провежда традиционният фестивал на ориза. Историята на областта може да бъде проследена до 30 века преди новата ера, когато тук са живели траки, за което говорят намерените тук множество артефакти при проведените археологически разкопки. Кратка почивка в града. Време за кафе, за покупки в аутлет-център Кешан. Отпътуване към Ерикли, крайбрежно селище, разположено на Сароския залив на Бяло море. Заливът се простира в най-североизточната част на морето между полуостров Галиполи и устието на река Марица /Мерич на турски, Еврос на гръцки/. Тук е разположен и архипелагът Сарос – Сарос Адалар, група от малки острови в Европейска Турция. Състои се от 3 малки острова - Голям остров (Buyukada или Yunus adasi – Делфинов остров), Среден остров (Kucukada или Defne adasi – Остров на заливите) и Малък остров (Minikada или Böcek adasi – Остров на буболечките). Едноименният с архипелага залив е дълъг 75 km и широк 35 km. Най-близките острови в Бяло море са Имброс (Gökçeada) и Самотраки, но те са в открито море извън залива Сарос. Ареалът на Сарос е отдалечен от индустриализираните райони, чист, с благоприятни водни течения. Той е популярен летен курорт за вътрешен туризъм и за отдых с пясъчни плажове и кристално чисто море. Гмуркане, уиндсърфинг и риболов са най-практикувани водни спортове тук.

Настаняване в хотел. Свободно време за разходка из Ерикли.

По желание възможност за организиране на Рибна вечер в ресторанта на хотела срещу допълнително заплащане. Предлагат се различни видове морски деликатеси ,уловени в залива Сарос. Нощувка.

2-ри ден

Закуска. Свободно време за плаж и почивка в хотела или по желание екскурзия древния град Енез и езерото Гала.

Отпътуване към Енез/на български Енос , на гръцки- Айнос/, разположен на югоизточния бряг на река Марица, точно там където водите и срещат Егейско море. В Античността градът тук носел името Аинос и бил един от важните пристанища на Източна Тракия на източния бряг на Еврос. Градът се споменава от Омир и Херодот в техните произведения .

Смята се , че градът е основан от колонизатори от Митилини/остров Лесбос/ и Киме около 7 век преди новата ера. През 375 година преди христа, по време на Пелопонеските войни градът взема участие на станата на Атина и е член на Атинския морски съюз до 345 година преди новата ера.

От 341 година пр.н.е. принадлежи на династията Аталиди от древния град Пергамон, столица на Пергамското царство . Енос преминава в ръцете на Рим, след като последният цар от династията Атлус III – наречен с прякор Лудия, завещава цялото си царство и богатство на Римската империя. В късната Античност градът е столица на провинция Родопи и епископски център.

Според древният хроникьор Прокоп император Юстиниан строи голямото укрепление и градските стени. На мястото на древният Акропол днес се намира едно средновековно укрепление, принадлежало на генуезката фамилия Гатилузио, която го управлявала от 1376 до превземането му през 1456 от войниците на османския Султан Мехмед Завоевателя. В 1912 година по време на Балканската война Енос е превзет от българската армия. Градът е крайна точка на линията Мидия — Енос, територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на страните от Балканския съюз и България, но няколко месеца по-късно е коригирана линията с договора от Букурещ 1913 и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол на Енез се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката,кацнал на хълма –пазещ спомени от славни времена на преминалите през областа народи, разкриващ прекрасна, спираща дъха гледка към Егея и делтата на Марица и приканващ за една романтична среща на залез слънце, когато от тук може да се наблюдава един от най-красивите залези на Егейско море.

Разглеждане на останките от Крепостта и църквата „Света София“- „Премъдрост Божия“.

След превземането на града от османските турци по заповед на Султан Мехмед Завоевателя, епископската църква е превърната в джамия – носеща неговото име ФАТИХ-завоевател. Тя се намира в юго-източната част на Акропола и има внушителни размери за времето си 21 на 38 метра, без апсидата и съперничи на много църкви, построени в Константинопол по същото време. За съжаление

голяма част от църквата, превърната в джамия е разрушена от голямо земетресение през 1965 г. и все още не е напълно реставрирана, но общината на града се надява да осигури достатъчно средства за реставрирането на обекта, част от Европейското и Световно културно наследство.

Разглеждане на останките от параклиси и малки църкви в района на крепоста и пристанището. Разглеждане на некропола Ташалтъ и гробницата на Хас Юнус Бей.

Византийският манастир и църквата са превърнати през 1456 в гробница на Юнус баба –командир на флота на Османската империя. Разглеждане на останки от древния римски път Виа Егнатия и мостове над Марица и притоците и , останки от крепосните стени около пристанищата. В древността Енос е известен като „двойното пристанище“- едното разположено на морето, другото на реката. До средата на XIX век, когато устието на реката при Енос е затлачено от наноси,

долното течение на Марица се е използвало за речен транспорт, като при по-голямо пълноводие по нея е можело да се стигне до Пловдив и дори до Пазарджик .

Свободно време за кафе, обяд или сладки изкушения в центъра на град Енез.

Отпътуване към езерото Гала.

Националният парк езеро Гала е защитена зона вече 11 години и обхваща район от 15000 акра. През 1991 година 5850 акра около езерото са обявени за Природен резерват, а по-късно с помощта на учени-еколози и биолози от Тракийския Университет в Одрин съдействат за обявяването на този район в защитена зона и Национален парк. Тук се работи по опазването на околната среда и природата, птиците и водните обитатели на реката и езерата Памуклу и Малка Гала. Районът е под закрилата на Международна конвенция за защита на влажните зони на Европа и Министерството на околната среда и горите на Република Турция.

В парка могат да се наблюдават около 163 вида местни птици, 27 вида плелетни, зимуващи в езерото и 90 вида пролетно-есенни прелетни. В двете езера се срещат над 16 вида риби, сред които – бяла риба, шаран, северна щука, европейска змиорка. Риболовът и ловът в резервата са забранени. Фото пауза при езерото.

Връщане в Ерикли. Свободно време. Нощувка.

3-ти ден

Закуска. Свободно време за плаж или разходка с корабче в залива Сарос. Среща пред хотела в 8,30 ч. за отпътуване към пристанището в съседното селище Яйла. Качване на корабчето за морско приключение./препоръчително е да се носят бански, плажни кърпи, слънчеви очила, принадлежности за плуване или гмуркане, фотоапарати/ Полудневната разходка започва с пътуване покрай красивите брегове на морето, малките заливчета и островчета. Спиране за къпане в кристално чистите егейски води или за фото паузи при крайбрежните пещери.

Възможност за слънчеви бани на палубите на кораба-предлагат се удобни матраци . На борда се предлагат безалкохолни напитки, вода, бира и кафе.

Около обяд прибиране към хотела. Освобождаване на стаите и отпътуване към Кешан. Свободно време за покупки в магазин от веригата „Кипа”.

Отпътуване към Лозенград. Кратка пауза в центъра и свободно време. Възможност за покупки на сладки изкушения, специалитети от турската кухня – баклава, кадаиф, сусамова тахън-халва и др.

Преминаване на българо-турската граница при ГКПП „Малко Търново – Дерекьой”.

Пристигане в Бургас късно вечерта.

ЦЕНА: 199 лева

Цената включва:

- *транспорт с лицензиран туристически автобус/мини бар, видео, топли напитки/
- *2 нощувки със закуски в хотел 3* в района на Ерикли
- *екскурзоводско обслужване по маршрута от представител на „Зита тревел”ООД
- *медицинска застраховка –асистънс с покритие 5000 евро

Цената не включва:

- *Вечеря в хотела или в ресторант в града – по избор

*Организирана Рибна вечер около 30 евро /според избора на менюто и включена жива музика/

*Разходка с корабче в залива Сарос - 20 евро

*Разходи от личен характер

* екскурзия до древния Енос и Националния парк Гала - 10 евро

Екскурзията се осъществява при минимален брой туристи-20 човека

ТУРИСТИЧЕСКИ ВАКАНЦИОНЕН ДАЙВИНГ ПАКЕТ

4 ДНИ - 3 НОЩУВКИ

Бургас – Кешан – Ерикли - Лозенград - Бургас

1-ви ден

Отпътуване от Бургас в 08.00 часа. Пътуване към Малко Търново. Преминаване на българо-турската граница през ГКПП „Малко Търново – Дерекьой“. Пътят преминава през Странджа планина, разположена на територията на двете съседни държави Република България и Република Турция. Странджа е сравнително ниска планина . Релефът ѝ се характеризира с разлати ридове, ограничени от дълбоко всечени между тях речни долини. На турски планината носи името Йелдъз - което в превод означава звезда или звездна планина и легендата разказва, че тук през повечето от нощите , човек може да наблюдава звездите. На територията на планината се намира Природен парк „Странджа“ (обявен за парк през 1995 година с 116 136,2 хектара той е най-голямата защитена територия в България). На територията на Парка попадат и резерватите: „Витаново“, „Силкосия“, „Средока“, „Тисовица“ и „Узунбуджак“.

Както цялата територия на община Малко Търново, село Бръшлян (Сърмашик) е част от Природен парк „Странджа“, а землището на селото граничи с резервата Витаново, долината на река Велека и пъстървовия рибарник на река Катун. То се намира на два километра от пътя Звездец - Малко Търново и на 4 км от границата с Турция. Село Сърмашик възниква през 17 век, когато жителите на трите махали Юртет, Селище и Живак (тракийското му име е Кикон (Кикос), от трак. език Кик - Живак. Според древна легенда в него е роден певецът Орфей). То се споменава в османски данъчни регистри от втората половина на 17 век, а през 19 век е голям животновъден център. Жители на селото участват в Хетерията от 1821. В

Сърмашик се развива Сърмашишката афера, предшества Преображенското въстание. Село Сърмашик е присъединено към България през 1913 година след Балканската война. От 1982 г. цялото село Бръшлян е архитектурен и исторически резерват, като в него са запазени автентични къщи, характерни за странджанската архитектура от 18-19 век. 76 къщи са архитектурни паметници на културата, 9 от тях — с национално значение. Смята се, че най-старата къща в селото е строена през 17-ти век. Реставрирани са килийното училище (функционирало през 1871-1877 г.), параклисите „Св. Пантелеймон“, „Св. Петка“ и „Св. Лефтера“, камбанарията на църквата „Св. Димитър“ (края на 17-ти век) и е организирана етнографска сбирка и музей на открито на традиционното земеделие. На няколко километра от селото има следи от долмени и тракийски светилища.

При желание , кратка почивка за кафе в село Бръшлян.

След граничния пункт пътят се спуска около 40 км. по юго-западните склонове на Странджа докато достигне до местността Карадере, където е разположен язовирът на град Къркларели/Лозенград/. Преминаване през Лозенград.

Продължаване към град Кешан. Градът е един от деветте околийски центрове на окръг Одрин /Едирне /, административен център на 6 общини. Разположен е на кръстопът между изтока и запада, между севера и юга, недалеч от турско-гръцката граница , близо до Егейско и Мраморно море, точно на пресечната точка на древни пътища между Одрин и Гелиболу от една страна и Истанбул и Александруполис от друга. През есента в града се провежда традиционният фестивал на ориза. Историята на областта може да бъде проследена до 30 века преди новата ера, когато тук са живели траки , за което говорят намерените тук множество артефакти при проведените археологически разкопки. Кратка почивка в града. Време за кафе за покупки.

Отпътуване към Ерикли, крайбрежно селище, разположено на залива САРОС на Бяло море.

Заливът се простира в най-североизточната част на морето между полуостров Галиполи и устието на река Марица /Мерич на турски, Еврос на гръцки/. Тук е разположен и архипелагът Сарос – Сарос Адалар, група от малки острови в Европейска Турция. Състои се от 3 малки острова - Голям остров (Buyukada или Yunus adasi – Делфинов остров), Среден остров (Kucukada или Defne adasi – Остров на заливите) и Малък остров (Minikada или Böcek adasi – Остров на буболечките). Едноименният с архипелага залив е дълъг 75 km и широк 35 km.

Най-близките острови в Бяло море са Имброс (Gökçeada) и Самотраки, но те са в открито море извън залива Сарос. Заливът Сарос е една изключителна природна забележителност и един от малкото региони в света, който се самопречиства. Поради това се характеризира с чиста и прозрачна вода, богато разнообразие на морски обитатели, които заедно с причудливите образувания и разнообразно морско дъно създава отлични възможности за развитието на подводен туризъм.

Той е популярен летен курорт за вътрешен туризъм и за отдих с пясъчни плажове и кристално чисто море.

Настаняване в хотел. Свободно време за разходка из Ерикли. Вечеря с възможност за местно рибно меню . Нощувка.

2-ри ден

Закуска.

Целодневно гмуркане в залива Сарос, организирано от водолазен клуб , с наем на корабче и екипировка, с рибен обяд на корабчето.

Заливът Сарос е обитаван от над 243 вида риби и други водни животни, поради което може да се опиричи на един своеобразен естествен аквариум. През 1970 г.

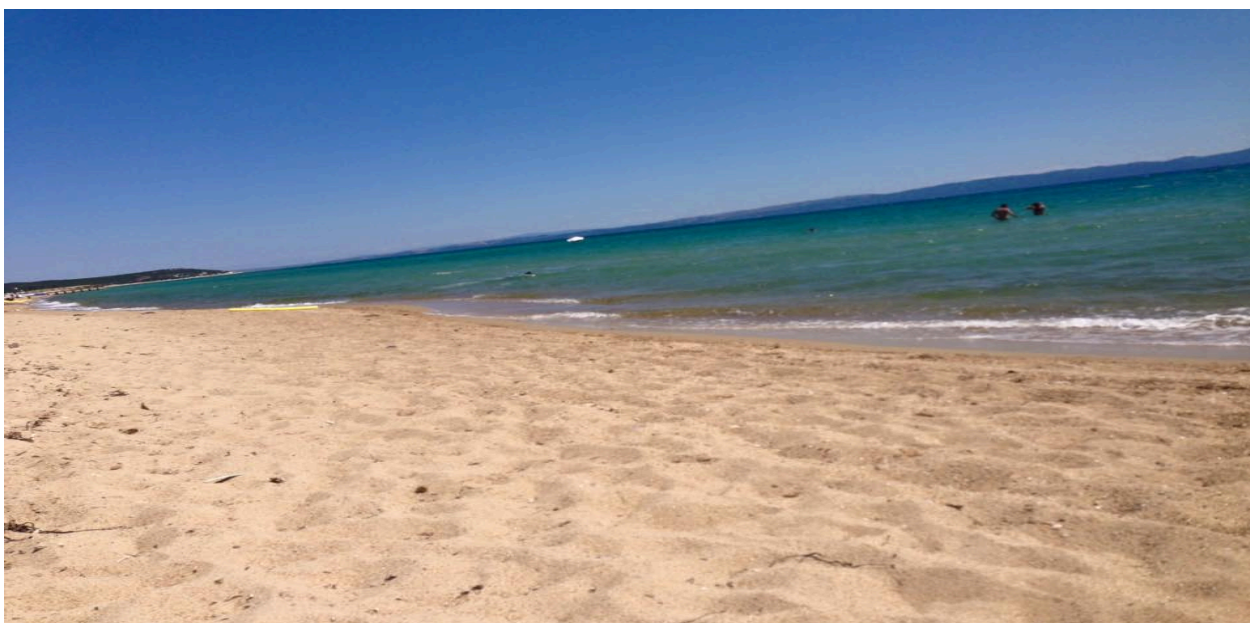
световно известният океанограф Жак-Ив Кусто, известен с прозвището Капитан Кусто, посещава залива със своя кораб „Калипсо“ и го нарича „северното Червено море“.

И наистина, през 2001 година се случва нещо много интересно – в залива се появяват видове риби, които са характерни за Червено море. Една от тях е „АНТИАС“, в червено-жълти цветове, с опашка във формата на полумесец. Другата е „ЗЕБРА“ – черна, с бели ивици. След като това се разпространява, интересът към Сарос става все по-голям.

Красотата на Сарос се допълва от най-дългия пясъчен плаж (плажът на Ерикли) след плажовете в Патара и Сиде.

Плажът Узункум, известен като Алтънкум, е между брега на Ерикли и пристанището Ибридже. Навлизайки във вътрешността на залива има естествена комбинацията от море и борова гора. Из цялата Тракийска област местността е известна като „Изгубеният рай“ , намира се на брега Гьокчетепе. В северната част на залива откъм Гърция, след бреговете на Ерикли и Вакъф Карагьол, се намират езерата Лагун. Езерата се обитават от много видове птици (например фламинго) по време на техните миграции. Делтата на река Марица, която разделя Гърция и Турция, е също една прекрасна гледка.

Най-красивите и разнообразни подводни зони за гмуркане се намират в местностите Меджидие и Ерикли.

Ибридже: Най-предпочитаното място в Сарос. Има много подводни зони около пристанището на Ибридже и околните скали. Водолазните клубове организират своите обучения на Ибридже.

Скалите на Миннош : Областта е скалиста, разположена в открито море на 150 - 200 метра от пристанището Кьомюр, подходяща за гмуркане.

Харманкая: На 1 км разстояние от Ерикли, областта за гмуркане е с дълбочина между 7 и 30 метра.

Топлар бурну: Намира се между Ерикли и Ибридже, името произлиза от розите, които растат на върха, с дълбочина от 30 метра и естествена украса от големи корали.

Заливът Сарос представлява интерес за много Водолазни клубове, сред които са: Кадъкой Суалтъ меркези, Прува Туризъм, Адвентурист, Джадебостан Балъкадамлар Клуб , Туркоаз , Ефтелия, Аргос, Биг Блю, Дениз Фенери, Чапа САС и други...

През сезона за гмуркане (март – ноември) около 8000-9000 водолази посещават залива Сарос.

За тези, които няма да се гмуркат :

Екскурзия до древния град Енез и езерото Гала.

Отпътуване към Енез/на български Енос , на гръцки- Айнос/, разположен на югоизточния бряг на река Марица, точно там където водите и срещат Егейско море. В Античността градът тук носел името Аинос и бил един от важните пристанища на Източна Тракия на източния бряг на Еврос.

Градът се споменава от Омир и Херодот в техните произведения . Смята се , че градът е основан от колонизатори от Митилини/остров Лесбос/ и Киме около 7 век преди новата ера. През 375 година преди христа, по време на Пелопонеските войни градът взема участие на станата на Атина и е член на Атинския морски съюз до 345 година преди новата ера.

От 341 година пр.н.е. принадлежи на династията Аталиди от древния град Пергамон, столица на Пергамското царство . Енос преминава в ръцете на Рим, след като последният цар от династията Атлус III – наречен с прякор Лудия, завещава цялото си царство и богатство на Римската империя. В късната Античност градът е столица на провинция Родопи и епископски център. Според древният хроникьор Прокоп император Юстиниан строи голямото укрепление и градските стени.

На мястото на древният Акропол днес се намира едно средновековно укрепление, принадлежало на генуезката фамилия Гатилузио, която го управлявала от 1376 до превземането му през 1456 от войниците на османския Султан Мехмед Завоевателя. В 1912 година по време на Балканската война Енос е превзет от българската армия. Градът е крайна точка на линията Мидия — Енос, територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на страните от Балканския съюз и България, но няколко месеца по-късно е коригирана линията с договора от Букурещ 1913 и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол на Енез се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката, кацнал на хълма – пазещ спомени от славни времена на преминалите през областа народи, разкриващ прекрасна, спираща дъха гледка към Егея и делтата на Марица и приканващ за една романтична среща на залез слънце, когато от тук може да се наблюдава един от най-красивите залези на Егейско море.

Разглеждане на останките от Крепостта и църквата „Света София“- „Премъдрост Божия“. След превземането на града от османските турци по заповед на Султан Мехмед Завоевателя, епископската църква е превърната в джамия – носеща неговото име ФАТИХ-завоевател.

Тя се намира в юго-източната част на Акропола и има внушителни размери за времето си 21 на 38 метра, без апсидата и съперничи на много църкви, построени в Константинопол по същото време. За съжаление голяма част от църквата, превърната в джамия е разрушена от голямо земетресение през 1965 г. и все още не е напълно реставрирана. Разглеждане на останките от параклиси и малки църкви в района на крепостта и пристанището.

Разглеждане на некропола Ташалтъ и гробницата на Хас Юнус Бей. Византийският манастир и църквата са превърнати през 1456 в гробница на Юнус баба –командир на флота на Османската империя. Разглеждане на останки от древния римски път Виа Егнатия и мостове над Марица и притоците и , останки от крепосните стени около пристанищата. В древността Енос е известен като „двойното пристанище“- едното разположено на морето, другото на реката. До средата на XIX век, когато устието на реката при Енос е затлачено от наноси, долното течение на Марица се е използвало за речен транспорт, като при по-голямо пълноводие по нея е можело да се стигне до Пловдив и дори до Пазарджик .

Свободно време за кафе или обяд в центъра на град Енез.

Отпътуване към езерото Гала. Националният парк езеро Гала е защитена зона вече 11 години и обхваща район от 15000 акра. През 1991 година 5850 акра около езерото са обявени за Природен резерват, а по-късно с помоща на учени-еколози и биолози от Тракийския Университет в Одрин съдействат за обявяването на този район в защитена зона и Национален парк. Тук се работи по опазването на околната среда и природата, птиците и водните обитатели на реката и езерата Памуклу и Малка Гала. Районът е под закрилата на Международна конвенция за защита на влажните зони на Европа и Министерството на околната среда и горите на Република Турция.

В парка могат да се наблюдават около 163 вида местни птици, 27 вида плелетни, зимуващи в езерото и 90 вида пролетно-есенни прелетни. В двете езера се срещат над 16 вида риби, сред които – бяла риба, шаран, северна щука, европейска змиорка. Риболовът и ловът в резервата са забранени. Фото пауза при езерото.

Връщане в Ерикли. Вечеря. По желание рибно меню в ресторанта на хотела. Предлагат се различни видове морски деликатеси, уловени в залива Сарос. Нощувка.

3-ти ден

Закуска.

Целодневно гмуркане в залива Сарос, организирано от водолазен клуб, с наем на корабче и екипировка, с рибен обяд на корабчето.

Разглеждане на първия в света подводен военен музей, който е на тема битките при Галиполи от 1915 г. Той се състои от затворено пространство от 2500 кв.м. под водата във формата на морска звезда, както и от още 2 отворени подводни зони. Сред първите поставени обекти са останките на боен кораб от тази епоха, както и оръдието на ефрейтор Сеит, което той пренася на гръб с цената на нечовешки усилия. Освен фигурите и картините представящи военните действия от 1915 г., се предвижда и зона, където ще бъде представена историята на региона от 3 в.пр.н.е.

Друга забележителност, която е интересна за разглеждане от гмуркачите са изкуствените рифове, също създадени по проект на турското правителство. В цяла Турция има 14 изкуствени рифове, но този е най-впечатляващия, опитът е взиман от проекти на Израел и Корея.

Атракция представляват и подводните пещери и отвесни подводни скали.

За тези, които няма да се гмуркат :

Екскурзия до музея на Галиполи Gallipoli Kabatepe Simulation Centre (93 км от Ерикли, около час с автобус.)

Галиполската операция или още Дарданелска операция, битка при Галиполи или битка при Чанаккале (на английски: *Gallipoli Campaign*, Turkish: *Çanakkale Savaşı*) е изключително важно сражение през Първата световна война между силите на Антантата и Османската империя, протекло на полуостров Галиполи (Gelibolu в съвременна Турция) в Османската империя между 25 април 1915 и 9 януари 1916 г.

Полуостровът образува северния бряг на пролива Дарданели, морски път към Руската империя, една от участничките в Антантата по време на войната. Великобритания и Франция стартират атака по море с намерението да завладеят пролива, последвана от десант на полуострова, с крайна цел завладяване на османската столица Константинопол (днес Истанбул).

Атаката по море е отблъсната и след осеммесечни боеве с много жертви и от двете страни операцията е прекратена и десантните войски са евакуирани в Египет.

Тази победа на турската армия е една от най-големите по време на войната и в Турция се разглежда като преломен момент в националната история: последен подвиг в защита на отечеството при разпадането на Османската империя.

Той дава начало на Турската война за независимост и обявяването на република осем години по-късно под водачеството на Мустафа Кемал Ататюрк, който се проявява като командир в боевете на Галиполи.

Gallipoli Kabatepe Simulation Centre е музей и симулационен център от световна класа. Музеят е открит наскоро , лично от турския премиер. Той е струвал 80 милиона щ.долара , разполага с 11 зали-галерии, всяка оборудвана със супер модерна техника за симулации. Там е показана турската гледна точка на историята на военните действия при Галиполи от 1915 г. Технологията позволява на посетителите да изберат между 11 езика, на които да слушат презентациите и така да могат да съпреживеят показваното. Симулациите на събитията са толкова реалистични, че карат посетителите да се чувстват като участници в събитията в Галиполи от 1915 г. между войските на Антантата /Франция, Великобритания / и Централните сили /Османската империя, Австро-Унгария, Германия/.

Връщане в Ерикли. Свободно време . Вечеря. По желание рибно меню в ресторанта на хотела. Предлагат се различни видове морски деликатеси , уловени в залива Сарос. Нощувка.

Ден 4 :

Закуска . Свободно време за плаж и разходки.

Среща пред хотела в 12,30 ч. Освобождаване на стаите и отпътуване към Лозенград. Кратка почивка в центъра и свободно време. Възможност за покупки на сладкиши и други кулинарни изкушения. Преминаване на българо-турската граница при ГКПП „Малко Търново – Дерекьой”.

Пристигане в Бургас вечерта.

ЦЕНА : 299 лева

Цената включва:

*транспорт с лицензиран туристически автобус/мини бар, видео, топли напитки/

3 нощувки със закуски в хотел 3 в района на Ерикли

*екскурзоводско обслужване по маршрута от представител на „Петур Травел” ООД

*медицинска застраховка с асистънс с покритие 5000 евро /за тези, които се гмуркат – с допълнителни покрития за гмуркане/

Цената не включва:

*Обяди и вечери ;

*целодневен дайвинг в залива Сарос с наем на оборудване и корабче - 35 евро;

*екскурзия до древния Енос и Националния парк Гала - 10 евро;

*екскурзия до Музея на Галиполи – 25 евро;

Екскурзиите се провеждат при минимум 20 човека.

Цената за целодневен дайвинг с наем на корабче е за минимум 20 човека.

ОТ ЧЕРНО ДО ЕГЕЙСКО МОРЕ – ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

**Слънчев бряг – Несебър – Поморие – Бургас – Малко Търново –
Одрин – Ерикли - Бургас**

5 дни – 4 нощувки

1 ден

08,30 – Тръгване от Сл. бряг

09,00 Пристигане в Несебър – разходка , свободно време

Архитектурно-историческият резерват Несебър се намира в Стария град и представлява полуостров, дълъг около 850 м. и широк 350 м. Старият град е обявен за архитектурно-исторически резерват с национално значение с постановление № 243 на Министерския съвет от 18.07.1956 г.

През 1983 г. ЮНЕСКО го включва в Списъка на паметниците на Световното културно наследство.

Несебър е един от най-древните градове на Европа, основан преди 3200 години. През античността градът е наричан Месамбрия, през Средновековието Месемврия, а по-късно - Несебър. За вековната история на Стария Несебър свидетелстват множеството археологически находки. Голяма част от тях могат да бъдат разгледани в Археологическия музей на Несебър, който се намира в началото на полуострова. В отделни зали на музея е проследено съществуването на града по времето на траките, Римската и Византийската империя и българската държава.

По време на цялото си съществуване градът винаги е бил ограждан от крепостни стени, останки от които са запазени и до днес. Първите крепостни стени са построени от траките през VIII в.пр.Хр., след това през V в.пр.Хр. гръцките колонизатори също строят крепостни съоръжения. След като римляните завладяват Месемврия, също използват крепостните стени. Периодът, през който Месемврия е под управлението на Византийската империя, е време на активна строителна дейност (V в.н.е.). От този период е най-добре запазена крепостната стена около градската порта. По време на ранновизантийската епоха е издигната крепостна стена и на югозападния бряг, която е запазена и до днес.

След като Римската империя мести столицата си в Константинопол, а християнската религия става официална, в Месемврия започват да се строят много християнски храмове.

От периода XI - XIII в. е църквата „Свети Стефан“ или Новата митрополия. По план църквата представлява трикорабна базилика, изградена от каменни блокове и тухли. Изографисана е през 1599 г., в нея са изобразени над 1000 фигури в 258 композиции. В църквата са запазени оригинален по стил рисуван иконостас от края на XVI в. и резбован архиерейски трон и амвон от края на XVIII век. Църквата не е действаща и е превърната в музеев обект. Обявена е за архитектурно-строителен паметник в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. Намира се в близост до амфитеатъра на Несебър.

В близост до нея се намира недостроената църква „Свети Йоан Алитургетус“ от XIV в. Храмът е пострадал сериозно от земетресение през 1913 г., а днес е обект

със свободен достъп. През 1964 г. получава статут на архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение.

В центъра на Стария Несебър се намира един от най-добре запазените храмове от Средновековието - църквата „Христос Пантократор“. Храмът е строен през XIII - XIV в. и има правоъгълна форма. Обявен е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г.

Друга църква музеен обект е храмът „Свети Спас“. Тази църква е строена през 1609 г. със средствата на богат несебърски гражданин. През XVII век е изографисана, а в пода ѝ дълги години е била съхранявана надгробната плоча на византийската принцеса Матаиса Кантакузина Палеологина, която сега е изложена в Археологическия музей в града. Храмът е обявен за архитектурно-строителен паметник на културата през 1964 г.

Разхождайки се из Несебър, туристите могат да видят и останки от ранновизантийски терми (бани). Баните са строени през VI в., а до края на VIII в. са били използвани според основното си предназначение, след което са преустроени и се използват за жилищни и стопански нужди. В непосредствена близост до тях се намира друга църква - „Света Параскева“. Строена е през XIII - XIV в. и има изключително интересна архитектура. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата през 1964 г.

Централната църква на някогашна Месемврия носи името на Св. София, така както е било и в столицата на Византия Константинопол. Наричана е още Старата митрополия. Дължината на храма е 25,50 метра, отвътре е бил измазан с хоросан и стенописан, а целият под е бил покрит с мозайка от малки разноцветни камъчета. Базиликата е била изградена в края на V и началото на VI век. Сегашния си вид тя е придобила в началото на IX век. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение през 1964 г. В близост до нея при разкопки през 1968 г. е открита църквата „Свети Димитър“, от която са запазени стълбовете, поддържали купола на храма.

Според различни предания в Несебър е имало около 40 църкви, а днес има данни за 23 от тях. Освен църквите, превърнати в музейни обекти, в Стария град могат да бъдат видени още няколко реставрирани и в добро състояние храма. „Свети Йоан Кръстител“ е построена през X век. В нея има запазен ктиторски портрет от XIV в. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. Храмът „Свети Архангели Михаил и Гавраил“ е с богата външна украса. Обявен е в брой 41 на Държавен вестник от 1964 г. за архитектурно-строителен паметник на културата. На северния бряг на полуострова са останките на базиликата „Богородица Елеуса“, строена е през VI в., а според исторически сведения е била и част от манастирски комплекс. Днес църквата е реставрирана и частично консервирана. Обявена е за архитектурно-строителен паметник на културата от 1964 г.

Освен Археологическия музей, на територията на полуострова се намира и Етнографският музей на Несебър. Експозицията му е разположена във възрожденската къща Москояни. Къщата е типичен представител на несебърската жилищна архитектура, строена е през 1804 г. и е била собственост

на богат несебърски търговец. В музея са представени предмети и вещи от бита и занаятите на жителите на Несебър, както и традиционни местни носии.

12,00 Обяд в гр. Несебър

13,30 Пристигане в Поморие, разглеждане, св. време

Кога точно е основано Поморие засега е трудно да се установи. Откритите преди няколко години останки от древно селище (3100 г.) са наводнени и е трудно да бъдат изследвани. Има писмени данни, че в средата на VI в.пр.Хр. аполонци изграждат на северния край на Бургаския залив фруриона Анхиалос.

Точното местонахождение на тази крепост засега не е установено, но се налага хипотезата, че тя е била разположена в морето североизточно от днешния град в район, наречен гремизма (руина).

Стратегическото разположение на полуострова в центъра на големия Бургаски залив определя и неговата по-нататъшна съдба. В периода I в.пр.Хр. – I в. От Хр. Анхиало вече е център на стратегия (област) в Одриското царство.

С превръщането на Тракия в римска провинция започва периода на най-голям разцвет на Поморие. В местността Палеокастро (стара крепост) се изгражда един от най-големите по територия антични градове по нашите земи под името Улпианон Анхиалеон.

Главно военно и търговско пристанище на западното Черноморско крайбрежие, Поморие по думите на Амиан Мерцелин е “Велик град”. Въпреки многобройните

нападения на варварски племена, градът успява да задържи своето първенстващо положение до 740 г. от Хр., когато вследствие на природен катаклизъм е разрушен и днес неговите останки се намират под морското ниво.

При възстановяването му градът е изграден върху терен, на който и днес се намира старата градска част.

През цялото Средновековие Поморие запазва своето положение като главен транспортен търговски и военен център на Причерноморска Тракия.

Това е и причината градът да стане “ябълката на раздора” между България и Римейската империя. Вследствие на редица военни операции по суша и море, най-известната от които е битката при река Ахело от август 917 година, при която армията на ромеите е унищожена от войските на Симеон Велики, градът е ту в пределите на България, ту на Римейската империя.

Анхиало е един от последните градове на Балканския полуостров, завладени от турците. Производството и търговията със зърно, вина, риба, дървен материал и други земеделски произведения, които имат главно значение за просперитета на града, постепенно се изместват от един непознат до X в. от Хр. поминък – солодобива.

В периода XV – XIX в. Анхиало е един от двата най-големи солодобивни центрове в Османската империя (другият е Солун)

Въпреки общия упадък на черноморските градове по време на турското робство, при Освобождението Анхиало все още е главен град на Причерноморска Тракия. Редица обективни и субективни причини обаче довеждат до неговия упадък. Построяването на първото съвременно пристанище в съседния Бургас, както и опожаряването на Поморие, са главните от тях. На 30 юли 1906 година Анхиало е в руини.

През 1934 г. Анхиало е преименувано на Поморие. До наши дни градът се развива като важен производител на сол, вина и други земеделски произведения, основен републикански център за балнео и морелечение.

Общинският музей и галерия са разположени в основно реконструираната сграда на някогашната “изгоряла гимназия” (паметник на архитектурата).

15,00 Посещение в Музея на солта

Музеят в Поморие е единственият в България и в Източна Европа специализиран музей за производството на сол чрез слънчево изпарение на морската вода.

През 2012-2013г. е реализиран проект „Поморие – туристическа атракция – град на солта, древна история и традиции“ с безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма „Регионално развитие“ (2007-2013г.). Благодарение на този проект, Поморийските солници и Музея на солта се превръщат в целогодишна туристическа атракция.

Целите на проекта са да се популяризира и съхрани нематериалното културно наследство на древно Анхиало, да се съхранят солниците като недвижим паметник на културата. Предвидени са средства за цялостно благоустрояване на Музея и района около него, както и различни иновативни способы за привличане на туристи.

Музеят представя древната анхиалска технология за производство на морска сол. Той се състои от експозиционна зала и 20 дка действащи солници. Разполага с уникална колекция от снимки от началото на миналия век, проследяваща развитието на солодобива в района, стари топографски карти, макети и автентични соларски съоръжения и инструменти. Интересни видеофилми могат да се видят с помощта на съвременни аудио-визуални средства.

Музеят на солта е включен в 100 - те национални туристически обекта, предлагат се брошури сувенири и др.

Солниците към музея произвеждат сол по същия начин, както това е ставало в древността. Посетителите могат да видят "на живо" всички технологични операции, да разговарят със соларите за тънкостите на занаята, да усетят автентичната атмосфера на миналото.

В Поморие, древният Анхиало, морска сол се добива от незапомнени времена.

Според българските историци, солниците са съществували още преди основаването на града (около V век пр. Р Хр.). Многовековният опит се е предавал от бащи на синове.

Музеят на солта се намира в района на стария град, на тясната ивица между Поморийското езеро и солниците, непосредствено зад стадиона и санаториума на Министерството на здравеопазването.

17,00 Отпътуване към Бургас – настаняване в хотел, св. време, вечеря, нощувка

2 ден

9,00 Закуска

10,00 Разглеждане на гр. Бургас

Самото наименование "Бургас" съдържа корена "бург", който е съставна част в имената на редица световноизвестни градове: Хамбург, Йоханесбург, Питсбург и т.н. Коренът "бург" в европейските езици произхожда от латински и в тях е придобил значението "град". В езиково отношение произходът на името Бургас идва от старогръцкото "пюргос" /"пиргос"/, което означава "кула".

Цялата история на Бургас е свързана с морето. Самото месторазположение на града, обиколен от трите страни с вода, е първопричина за неговото възникване и развитие.

През 18-ти век Бургас за първи път е забелязан от европейците, всъщност това е било най-важното пристанище на юг от Балкана. Една морска карта от 1854 г. дава първата информация за градоустройственото планиране на града, който е заемал площ от 420 хил.кв.м. В епохата на Българското национално възраждане се оформили националните идеологии и стремежи към създаване на българско училище и православно-християнски храм.

От Цариград в Бургас пристигат учени българи, които създават бургаската община. Това са Димитър Бракалов, Стефан Жечков, Никола Камбуров, Яни Русалиев, Георги. Джелепов.

В предосвободителния период в Бургас е имало само гръцко училище. Българското училище и църква се откриват в родния ни град през 1868 г. На 6.02.1878 г. Бургас е освободен от отряда на полковник Лермонотов. Руската войска е посрещната от цялото гражданство, духовенство и намиращите се в града чуждестранни консули. На 07.02.1878 г. е била организирана новата администрация - първата българска градска община.

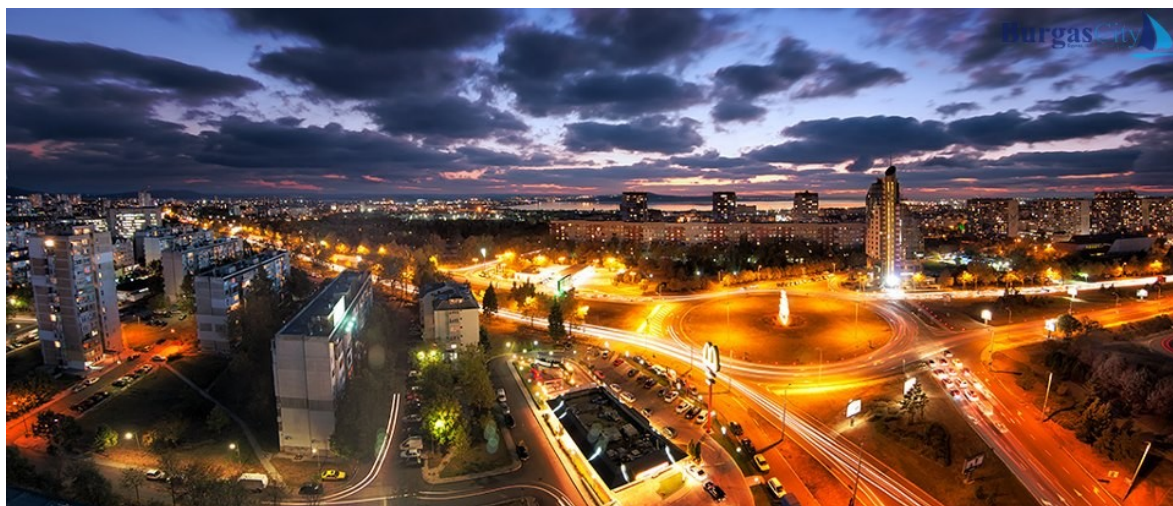
Архитектурният пейзаж на града е печален: кални улици, разхвърлени здания за пристанищни складове, полусрутени къщи. През 1891 г.е утвърден първият градоустройствен план на Бургас. Обособяват се 289 квартала, не са забравени и зелените площи - оформят се и 7 градини. Към така очертания град през 1912 г. се присъединява нова част от подарените земи на благотееля Александър Георгиев Коджакафалията.

Бургас бързо нараства през първото десетилетие на настоящия век. Започва изграждането на централната част с хубава приморска градина, общински градини, голямо казино на моския бряг - 1938 г., общински хали - 1926 г., търговска палата. За развитието на бургаското пристанище от голямо значение е довършването на жп-линията Бургас - Ямбол. През първите десетилетия на новия век градът претърпява ускорено развитие в индустрията, банковото дело, в просветата и културата. Създават се 151 индустриални предприятия: Фабриката за захарни изделия и растителни масла на Аврам Чалъовски, Големите Български Мелници на Ив. Х. Петров, сапунената фабрика "Камбана", фабрика за рибни консерви и др. Учредяват се и много банки, създава се и Търговската палата.

Просвещението също търпи развитие, първото основно училище се разделя на две: мъжко и девическо, в 1905 г. се открива Търговската гимназия, а в 1925 г. - Държавното Механо-Техническо училище. Интересът към миналото по нашите земи довежда до създаването на Археологическо дружество "Дебелт" - 1925 г., което се занимава с проучването, съхранението и издирването на материали с историческа стойност. По-късно това дружество се превръща в музей. През втората половина на XX век гр. Бургас се превръща в мощен промишлено-стопански център, туристически регион с международна известност. Непосредствено след Освобождението в Бургас се основава общинска библиотека през 1888г.

Едва към 1890-94г. се мярка нещо, наподобяващо на читалище, стая намираща се на ул."Александровска" с няколко стола и маса, върху която са подредени вестници. В началото на 20ти век, когато се увеличават училищата, интелигенцията сериозно се залавя с основаването на просветно читалищно дружество "Деятелност", имащо за цел образованието на младо и старо. През 1926г. се основава бургаското читалище "Пробуда". Разширението на читалищната дейност в Бургас настъпва значително по-късно. Създават се читалище "Л.Каравелов", "А.Георгиев", "А.Златаров". Развива и библиотечното дело. Открива се нова читалня на библиотеката в тогавашното градско казино. През 1937г. библиотеката е разполагала с 11000 книги, със списания и вестници. С бърз темп растат ежедневно книгите, притежание на библиотеките в града. През 1925г. се създава археологическо дружество "Дебелт". През 1931г. музеят включвал археологически, етнографски и нумизматичен отдели.

Днес Бургас е един от най-големите градове в страната. Разположен е на брега на Черно море, в Бургаския залив, на 400 км от София и 130 км от Варна. Бургас е административен център на едноименната област. Населението на града е над 230 000 души.

Бургаското пристанище е най-голямото товарно пристанище в страната. На 10 км североизточно от града се намира летището, което извършва международни полети.

Климатът на Бургас, силно повлиян от морето, е умереноконтинентален, със средни летни температури от 26.4 С, а средната температура на морската вода през лятото е 24,7 С.

Близостта до морето и равнинният характер на района е причина той да е населен още от древността. Най-ранните находки в региона се отнасят към бронзовата и ранната желязна епоха. Много са и археологическите находки от тракийския период (IV в. пр.н.е). В района на Бургас са се водили едни от големите битки на българската държава с Византийската империя. Победите на хан Тервел (VIII в.)

при Анхиалското поле през 708 г. и на хан Кардам (управлявал 777 г. - 802 г.) при карнобатската крепост Маркели през 792 г. утвърждават българската държава.

По време на османското владичество градът се развива като просветен и духовен център. През XVIII в. пристанището на Бургас вече се е превърнало в най-голямото на юг от Стара планина. Бургас е освободен от османско владичество на 6 февруари 1878 г. Градът претърпява силно индустриализиране и модернизиране в началото на XX в.

Наред с добрите си транспортни връзки, излаза на море, развита промишленост и едновременно с това съхранена история, Бургас днес е и привлекателна дестинация за туристите.

Градът и регионът предлагат разнообразни възможности за туризъм - морски, културен туризъм с множеството музеи и културни обекти, балнео и СПА, орнитоложки, винен туризъм и др.

Повече за историята на града и други любопитни факти туристите могат да научат в експозициите на Регионалния исторически музей на Бургас, които са разположени в няколко сгради.

В историческата експозиция са изложени снимки, документи за най-новата история на Бургас - след 1878 г. до 70-те години на XX в. В археологическата експозиция на бул. „Алеко Богориди“ № 21 са изложени археологически находки от Праисторията и Средновековието.

Със специална колекция експонати е представена историята на корабоплаването по Черно море още от средата на II хил. пр.Хр. Тук посетителите ще научат повече за историята на Бургас по време на Първото и Второто българско царство и падането на града под османско владичество.

Катедралният храм „Св. св. Кирил и Методий“ също е сред най-посещаваните обекти в града. Храмът е строен в периода 1897-1907 г. по планове на италианския архитект Рикардо Тоскани (1857-1929). На стъклописа на главния вход са изобразени братята Кирил и Методий. Църквата е обявена за архитектурно-строителен паметник на културата с национално значение в брой 18 на Държавен вестник от 1979 г.

До катедралния храм „Св. св. Кирил и Методий“, в къща от средата на XIX в., е разположена етнографската експозиция, представяща културата и бита на Бургас в миналото. В музея се намира най-богатата колекция от традиционни костюми от всички етнографски групи в Бургаско, показани са уникални ритуални костюми от XIX в., характерни за Бургаския край. Тук посетителите могат да научат повече за традиционни български ритуали като коледуване, лазаруване, нестинаство и др. Близко до храма е и площад „Тройката“ - също приятно място за разходка.

Разнообразието на птици в бургаските езера и настоящото състояние на флората и фауната по Южното Черноморие е представено в природонаучната експозиция.

В къща музей „Петя Дубарова“ посетителите могат да се докоснат до живота и творчеството на най-младата поетеса на България. Петя Дубарова е родена на 25 април 1962 г. в Бургас и въпреки че прекъсва живота си, когато е на 17 години, остава в историята на българската литература с невероятния си поетичен талант. Родната ѝ къща е превърната в музей, който отваря врати за посетители на 7 август 1995 г. В музея е направена възстановка на стаята на младата поетеса - изложени са ученическата ѝ униформа, бележникът ѝ, както и богат снимков материал. Музеят играе ролята и на културен институт. От 1984 г. съществува литературният конкурс на името на поетесата, като в него могат да участват млади творци от всички жанрове. От 2003 г. се провежда летен workshop, в който участват най-добре представилите се на литературния конкурс, канят се и лектори. Музеят е домакин на множество изложби, литературни четения, представяния на книги и др.

Бургас е културен център на региона, което личи от активната дейност на Бургаската опера, драматичния театър „Адриана Будевска“, и Държавния куклен театър - Бургас. Многобройни са и галериите в града. В реставрираното Морско казино край морската градина също се провеждат множество културни мероприятия. Морската градина е подходящо място за разходка и отмора. Тук се

намира и летният театър на града, където се провеждат разнообразни концерти и постановки.

Мостикът на Бургас е едно от любимите места за разходка на жителите и гостите на града. Изграден е през 1936 г. и се намира в близост до казиното.

В парк „Езеро“ (на входа на морската градина) е изграден велопарк с три различни нива на трудност, а за търсещите повече адреналин е изградено специално трасе за т.нар „dirt jumping“ - дисциплина в колоезденето, при която се преодоляват изкуствено направени от земна маса скокове (бабуни), като във въздуха се изпълняват редица атрактивни фигури.

През летния сезон Бургас се превръща във фестивален център. От няколко години в града се провежда Фестивал на пясъчните фигури - скулптори от цял свят се включват в направата на пясъчните фигури, за които се използват тонове пясък. Фигурите са обвързани с темата на фестивала, която всяка година е различна.

Spirit of Burgas е безспорно фестивалът, донесъл международна известност на Бургас и България. Фестивалът се провежда от 2008 г. през август месец и събира на няколко сцени световноизвестни музиканти от различни стилове.

Градът е домакин и на множество литературни, музикални и фолклорни фестивали, като кулминацията им традиционно е през летния сезон.

Като голям икономически, културен и туристически център, в Бургас могат да се намерят разнообразни възможности за нощувка – луксозни хотели, малки уютни семейни хотелчета, квартири, къщи за гости. Нощният живот, особено през летния сезон, също предлага много възможности – дискотеки, барове, казина. Освен по централните улици на Бургас, заведенията има по крайбрежието и в Морската градина. Близко до Бургас са други морски градчета като Черноморец, Поморие, Несебър и Созопол, в района има и множество къмпинги.

13,00 Обяд в Бургас

14,00 Отпътуване за Малко Търново

15,00 Пристигане в Малко Търново

Малко Търново се намира в централната част на Странджа планина. През града минава европейският път Е87. В непосредствена близост е ГКПП Малко Търново. Малко Търново се намира на 76 км южно от гр.Бургас и на 5 км от границата с Република Турция. Населението му наброява 3 527 жители.

Разположен в карстова котловина, обградена от високи гористи възвишения, градът е единственият на територията на централна българска Странджа. На запад от М. Търново се издига най-високият връх на българска Странджа – Голямо Градище (709 м.н.в.).

По-старо име не е запазено, въпреки че селището съществува още през античността (IV - III в.пр.Хр.). Тук е имало металургичен център, числящ се към територията на Бизия (дн.грВизе в РТурция), последната столица на тракийските царе.

Голям прелом в културно и икономическо отношение настъпва през 330 г., когато император Константин премества столицата на империята от Рим в Константинопол. По този начин Странджа от периферна планина се оказва в непосредствена близост до новия стопански, икономически и културен център. Като най-близко и мащабно средище за добив на руда, планината поема цялото снабдяване с метал за нуждите на новата столица. Само на територията на община Малко Търново са открити около 70 древни рудника, а в околностите на самия град – четири пещи за топене.

В района на града са открити редица паметници – мегалити, могилни некрополи, антични сгради, крепост, разкриващи важното значение на селището през

тракийската и римска епохи. В открит в м.Мишкова нива четиристранен мраморен жертвеник се говори за старото рударство в този край. Този паметник и редица други следи свидетелстват, че около Малко Търново се е намирало средището на римската металодобивна индустрия в Странджа.

В сегашния си вид град Малко Търново възниква през 1628 г. През първите два века силно развитие получава скотовъдството, което е основен поминък за населението чак до началото на XX век.

Посещение на музея в града.

Историческото и етнографско богатство на града и региона е добре представено в обектите на Историческия музей в Малко Търново.

Музеят е създаден през 1983 г. под името „Музеен комплекс Странджа“, а от 2002 г. е реструктуриран в Общински исторически музей и до днес е единственият културен институт на територията на Странджа планина. Експозиционната площ е разположена в четири странджански възрожденски къщи – паметници на културата, които са принадлежали на богати търговски фамилии от края на XIX век.

Към Историческия музей в Малко Търново функционира и килимарска работилница, където се предлагат демонстрации на тъкане на автентичен стан.

16,00 Отпътуване към Одрин / пресичане на границата на ГКПП Малко Търново/

18,00 Пристигане в Одрин – настаняване в хотел, св. време, вечеря, нощувка

3 ден

09,00 Закуска

10,00 Обиколка на Одрин

Одрин е столицата на Източна Тракия. Този град винаги е бил много важен. Траките го наричат Ускудама. Бил е първата столица на тяхното Одриско царство. Малко преди новата ера в него влизат победоносните римските легиони. Император Адриан издига на мястото на древното селище нов град и му дава своето име — Адрианопол. Следват периоди на възход и упадък. През Средновековието Византия и България многократно воюват за него. Османските турци го превземат през 1369 г.. Тяхна столица е до падането на Константинопол през 1453 г., но дори и след това е като втора столица на тяхната огромна империя. Много султани предпочитат да я управляват от Одрин. Между 1700 и 1750 г. той е четвъртият по големина град в Европа с население 350 хил. души.

От античността до днес Одрин и околността му са преживявали повече от 15 големи битки и обсади. Тук българските войни са извоювали много велики победи. Още през VIII век хан Кардам разбива голяма византийска армия край неговите стени. Хан Крум го превзема в 813 г. През септември 914 цар Симеон влиза победоносно в града, а в 921 след обсада Одрин отново се предава на Симеон и е включен в границите на България. На 15 август 1002 г. цар Самуил превзема града и го разграбва.

Особено важна за европейската история обаче е битката при Адрианопол на 14 април 1205! Тогава цар Калоян разгромява тежко въоръжената рицарска армия на Латинската империя и пленява императора ѝ Балдуин I. В чест на тази победа гражданите на Одрин издигат български знамена над крепостта.

В новата история огромно значение има обсадата на Одрин по време на Балканската война (1912-1913). Гарата Караач е първият бомбардиран от въздуха обект със стратегическа цел в световната история. Прави го български самолет на 29 октомври 1912 г. На 13 март 1913 считаната от много западни военни специалисти за непревземаема крепост е овладяна с неотразим шурм от победоносните български войски! Днес честваме тази дата като ден на Тракия.

Централният площад на съвременния град е заобиколен от три имперски джамии – Селимие, Уч Шерефели и старата джамия Талат Паша Булвари.

Ще започнем нашата обиколка от най-голямата гордост на Одрин - джамията Селимие. Според някои тя превъзхожда по-хубост и внушителност дори Света София! Призната е за едно от най-високите постижения на ислямската архитектура. Храмът е дело на прочутия Мимар Синан (1490 – 1588), главен архитект на няколко султана, оставил след себе си около 400 джамии, мостове, медресета, хамами, акведукти, фонтани и т.н.. Селимие джамия е върхово постижение в творчеството му. Според легендата архитектът получил вдъхновение за този шедевър докато гледал майчините си коси. Така той измайсторил чудни плетеници на всичките 384 тесни прозорчета на джамията по подобие на нейните плитки. Куполът на Селимие е с височина 44 метра и диаметър от 32 метра. Издигнат е върху 8 мраморни колони. Джамията на Селим

И е с идеални пропорции и е от типа ротонда без опори във вътрешното пространство. Нейните 70-метрови минарета са изящни, неразделна част от архитектурния силует на сградата и са най-високите в Турция със своите 70 м. Оригиналната джамия е имала 1000 прозорци, но след това един е зазидан заради вярването, че 999 е магическо число, а и защото изказа на това число на турски звучало по-величествено отколкото думата за 1000.

След кратка почивка се отправяме към българската църква „Свети Великомъченик Георги“. Намира се в североизточната част на града. Някога тук е била една от големите български махали. Основите на храма са положени на 23 април 1880 г. и е завършен същата година. Изграден е на площ от 320 м² и представлява трикорабна псевдобазилика, просторна и с висок таван в характерен за късното българско Възраждане стил. Първоначално богослуженията са се извършвали на гръцки език, но под натиска на българската общност това бързо се променя и започва да се служи на български език.

За съжаление следват години на разруха. През 1951 г. църквата затваря врати. Богослужения вече не се извършват и сградата постепенно започва да се руши. През това тежко време тя е поддържана на доброволни начала от един от малкото местни потомствени българи - родолюбецът Филип Чъкърък.

Възстановеният храм е тържествено открит и осветен на 9 май 2004 г. в присъствието на множество български и турски официални лица от Русенския митрополит Неофит.

В края на деня ще направим приятна разходка до още една архитектурна забележителност от международно значение. В Одрин са запазени и още се използват няколко изящни стари моста над реките Марица, Тунджа и Арда.

19,00 Одрин - вечеря, нощувка

4 ден

09,00 Закуска

След закуска продължение на програмата в Одрин. Посещение на втората българска църква. Храмът „Св. Св. Константин и Елена“ се издига в квартал „Киришхане“, в югозападната част на града. Построен е през 1869 година в навечерието на учредяването на Българската екзархия със средства на българската общност.

Църквата представлява трикорабна псевдобазилика с разгърната площ от 600 кв. м. Стените са изработени от смесена каменно-тухлена зидария в стила на православната архитектура от онова време. Два реда колони поддържат дървения таван и покрива, а над притвора в западната част са издигнати емпориите на две нива.

След Балканските войни 1912–13 година и масовото изселване на българите от Югоизточна и Беломорска Тракия църквата „Св. Св. Константин и Елена“ остава безстопанствена и постепенно започва да се руши. Няколкократно е била обект на иманярски набези, а в края на 80-те години на миналия век е опожарена и разграбена. Реставрирана е през 2008 г.

В Археологическия музей на Одрин може да се видят ценности от тракийско и римско време, като в градинката пред него е изложен истински тракийски долмен. Към музея е добавена и красива сбирка на ислямското изкуство.

Интерес в Одрин представляват още изградената от римляните крепостна стена с добре запазената Македонска кула, старата гара Караач (1890 г.), днес ректорат на Тракийския университет, както и затворническата кула от Средновековието, наречена още „Одринската кула“. Символ на града е историческата Покрита чаршия. Пострадала силно от пожар преди три десетилетия, днес тя е изцяло възстановена. В нея се помещават магазини и занаятчийски работилници.

Ще приключим програмата в този забележителен град с посещение на малко известния, но изключително интересен и оригинален Музей на здравето. Лекарствата тук са приятната музика и ромоленето на водата.

13,00 Обяд в Одрин

14,30 Отпътуване за Ерикли / спирка в Кешан за почивка/

17,00 – Пристигане н Ерикли

Ерикли е все още малко известен и почти непознат турски курорт. Очаква го изключително бъдеще. Разполага с третия по дължина пясъчен плаж в Турция след тези в Патара и Сиде. Разстила се край живописния залив Сарос в североизточната част на лазурното Егейско море. Околностите му, покрити с борови гори, са изключително красиви! И никак не е чудно, че в Източна Тракия ги наричат „Изгубеният рай“.

Настаняване в хотел, свободно време, вечеря, нощувка

5 ден

09,00 Закуска

Възможност за почивка на разкошният плаж на Ерикли или екскурзия до древния Енез.

Енез/на български Енос , на гръцки- Айнос/, разположен на югоизточния бряг на река Марица, точно там където водите и срещат Егейско море. В Античността градът тук носел името Аинос и бил един от важните пристанища на Източна Тракия на източния бряг на Еврос. Градът се споменава от Омир и Херодот в техните произведения . Смята се , че градът е основан от колонизатори от Митилини/остров Лесбос/ и Киме около 7 век преди новата ера. През 375 година преди христа, по време на Пелопонеските войни градът взема участие на станата на Атина и е член на Атинския морски съюз до 345 година преди новата ера. От 341 година пр.н.е. принадлежи на династията Аталиди от древния град Пергамон, столица на Пергамското царство . Енос преминава в ръцете на Рим, след като последният цар от династията Атлус III – наречен с прякор Лудия, завещава цялото си царство и богатство на Римската империя. В късната Античност градът е столица на провинция Родопи и епископски център. Според древният хроникьор Прокоп император Юстиниан строи голямото укрепление и градските стени. На мястото на древният Акропол днес се намира едно средновековно укрепление, принадлежало на генуезката фамилия Гатилузио, която го управлявала от 1376 до превземането му през 1456 от войниците на османския Султан Мехмед Завоевателя. В 1912 година по време на Балканската война Енос е превзет от българската армия. Градът е крайна точка на линията Мидия — Енос, територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на страните от Балканския съюз и България, но няколко месеца по-късно е коригирана линията с договора от Букурещ 1913 и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол на Енез се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката,кацнал на хълма –пазещ спомени от славни времена на преминалите през областа народи, разкриващ прекрасна, спираща дъха гледка към Егея и делтата на Марица и приканващ за една романтична среща на залез

слънце, когато от тук може да се наблюдава един от най-красивите залези на Егейско море.

Разглеждане на останките от Крепостта и църквата „Света София“- „Премъдрост Божия“.

След превземането на града от османските турци по заповед на Султан Мехмед Завоевателя, епископската църква е превърната в джамия – носеща неговото име ФАТИХ-завоевател. Тя се намира в юго-източната част на Акропола и има внушителни размери за времето си 21 на 38 метра, без апсидата и съперничи на много църкви, построени в Константинопол по същото време. За съжаление голяма част от църквата, превърната в джамия е разрушена от голямо земетресение през 1965 г. и все още не е напълно реставрирана, но общината на града се надява да осигури достатъчно средства за реставрирането на обекта, част от Европейското и Световно културно наследство.

Разглеждане на останките от параклиси и малки църкви в района на крепостта и пристанището. Разглеждане на некропола Ташалтъ и гробницата на Хас Юнус Бей.

Византийският манастир и църквата са превърнати през 1456 в гробница на Юнус баба –командир на флота на Османската империя. Разглеждане на останки от древния римски път Виа Егнатия и мостове над Марица и притоците и ,

останки от крепосните стени около пристанищата. В древността Енос е известен като „двойното пристанище“- едното разположено на морето, другото на реката. До средата на XIX век, когато устието на реката при Енос е затлачено от наноси, долното течение на Марица се е използвало за речен транспорт, като при по-голямо пълноводие по нея е можело да се стигне до Пловдив и дори до Пазарджик.

Свободно време, вечеря, нощувка в Ерикли

6 ден

08,00 Закуска

09,00 Разходка с корабче из залива Сарос

След закуска се отправяме към пристанището. Заливът Сарос се намира в най-североизточната част на Бяло (Егейско) море между полуостров Галиполи и устието на р. Марица. Отдалечен от индустриализираните райони, той е изключително чист, красив и живописен, с пясъчни плажове и лазурно море. Благоприятните морски течения го правят много подходящ за гмуркане, уиндсърфинг, риболов и други водни спортове.

Обитаван е от над 243 вида риби и други водни животни, поради което може да се оприличи на един своеобразен естествен аквариум. През 1970 г. световно известният океанограф Жак-Ив Кусто го посещава със своя кораб „Калипсо“ и го

нарича „северното Червено море“. И наистина през 2001 година се случва нещо много интересно. В залива се появяват видове риби, характерни за Червено море. Една от тях е „АНТИАС“, в червено-жълти цветове, с опашка във формата на полумесец. Другата е „ЗЕБРА“ – черна, с бели ивици. Тази новина бързо се разпространява и прави интереса към Сарос още по-голям.

Нашата разходка ще продължи до 13.00 часа и ще приключи с вкусен рибен обяд на борда.

13,00 Отпътуване за Бургас

ЦЕНА: 380 лева

Цената включва:

*транспорт с лицензиран туристически автобус/мини бар,видео,топли напитки/

5 нощувки със закуски в хотел 3 в Бургас, Одрин и Ерикли

*екскурзоводско обслужване по маршрута

*медицинска застраховка –асистънс с покритие 5000 евро

Цената не включва:

*Вечеря в хотела или в ресторант в града – по избор

*Организирана Рибна вечер около 30 евро /според избора на менюто и включена жива музика/

*Разходи от личен характер

* екскурзия до древния Енез и Националния парк Гала - 10 евро

* разходка с корабче по залива Сарос – 20 евро

Екскурзията се осъществява при минимален брой туристи-20 човека

Европейска Турция

**Бургас – Одрин – Кешан – Ерикли –Енос – Галиполи – Троя –
Чанаккале – Визе – пещерата Дупница - Лозенград - Бургас**

7 дни – 6 нощувки

1.ден: Бургас – Одрин

Тръгване от Бургас в 08.00 часа.

Фотопауза в село Бръшлян – перлата на Странджа планина, съчетала в себе си славно минало, красива природа и автентична архитектура. Това бунтовно място е увековечено с химна на Преображенските въстаници — „Ясен месец веч’ изгрява“!

Посещение на килийното училище и типична странжанска къща. 76 от тях са обявени за архитектурни паметници на културата.

Кратък престой в близкия градец Малко Търново с *възможност за разглеждане* на някой от трите музея: археологически, исторически и природонаучен (по избор), както и на двата храма: православния „Успение Богородично“ и източно-католическия „Света Троица“.

Преминаване на границата с република Турция.

Свободно време за обяд и разходка в централната част на Къркларели (Лозенград).

След около час и петнадесет минути пристигаме в Одрин, столицата на Източна Тракия. Този град винаги е бил много важен. Траките го наричат Ускудама. Бил е първата столица на тяхното Одриско царство. Малко преди новата ера в него влизат победоносните римските легиони. Император Адриан издига на мястото на древното селище нов град и му дава своето име — Адрианопол. Следват периоди на възход и упадък. През Средновековието Византия и България многократно воюват за него. Османските турци го превземат през 1369 г.. Тяхна столица е до падането на Константинопол през 1453 г., но дори и след това е като втора столица на тяхната огромна империя. Много султани предпочитат да я управляват от Одрин. Между 1700 и 1750 г. той е четвъртият по големина град в Европа с население 350 хил. души.

От античността до днес Одрин и околността му са преживявали повече от 15 големи битки и обсади. Тук българските войни са извоювали много велики победи. Още през VIII век хан Кардам разбива голяма византийска армия край неговите стени. Хан Крум го превзема в 813 г. През септември 914 цар Симеон влиза победоносно в града, а в 921 след обсада Одрин отново се предава на Симеон и е включен в границите на България. На 15 август 1002 г. цар Самуил превзема града и го разграбва.

Особено важна за европейската история обаче е битката при Адрианопол на 14 април 1205! Тогава цар Калоян разгромява тежко въоръжената рицарска армия на Латинската империя и пленява императора ѝ Балдуин I. В чест на тази победа гражданите на Одрин издигат български знамена над крепостта.

В новата история огромно значение има обсадата на Одрин по време на Балканската война (1912-1913). Гарата Караач е първият бомбардиран от въздуха обект със стратегическа цел в световната история. Прави го български самолет на 29 октомври 1912 г. На 13 март 1913 считаната от много западни военни специалисти за непревземаема крепост е овладяна с неотразим щурм от победоносните български войски! Днес честваме тази дата като ден на Тракия.

Централният площад на съвременния град е заобиколен от три имперски джамии – Селимие, Уч Шерефели и старата джамия Талат Паша Булвари.

Ще започнем нашата обиколка от най-голямата гордост на Одрин - джамията Селимие.

Според някои тя превъзхожда по-хубост и внушителност дори Света София! Призната е за едно от най-високите постижения на ислямската архитектура. Храмът е дело на прочутия Мимар Синан (1490 – 1588), главен архитект на няколко султана, оставил след себе си около 400 джамии, мостове, медресета, хамами, акведукти, фонтани и т.н.. Селимие джамия е върхово постижение в творчеството му. Според легендата архитектът получил вдъхновение за този шедевър докато гледал майчините си коси. Така той измайсторил чудни плетеници на всичките 384 тесни прозорчета на джамията по подобие на нейните плитки. Куполът на Селимие е с височина 44 метра и диаметър от 32 метра. Издигнат е върху 8 мраморни колони. Джамията на Селим II е с идеални пропорции и е от типа ротонда без опори във вътрешното пространство. Нейните 70-метрови минарета са изящни, неразделна част от архитектурния силует на сградата и са най-високите в Турция със своите 70 м. Оригиналната джамия е имала 1000 прозорци, но след това един е зазидан заради вярването, че 999 е

магическо число, а и защото изказа на това число на турски звучало по-величествено отколкото думата за 1000.

След кратка почивка се отправяме към българската църква „Свети Великомъченик Георги“.

Намира се в североизточната част на града. Някога тук е била една от големите български махали. Основите на храма са положени на 23 април 1880 г. и е завършен същата година. Изграден е на площ от 320 м² и представлява трикорабна псевдобазилика, просторна и с висок таван в характерен за късното българско Възраждане стил. Първоначално богослуженията са се извършвали на гръцки език, но под натиска на българската общност това бързо се променя и започва да се служи на български език.

За съжаление следват години на разруха. През 1951 г. църквата затваря врати. Богослужения вече не се извършват и сградата постепенно започва да се руши. През това тежко време тя е поддържана на доброволни начала от един от малкото местни потомствени българи - родолюбецът Филип Чъкърък.

Възстановеният храм е тържествено открит и осветен на 9 май 2004 г. в присъствието на множество български и турски официални лица от Русенския митрополит Неофит.

В края на деня ще направим *приятна разходка* до още една архитектурна забележителност от международно значение. В Одрин са запазени и още се използват няколко изящни стари моста над реките Марица, Тунджа и Арда.

Настаняване в хотела. Вечеря. Свободно време. Нощувка.

2.ден: Одрин – Узункьопрю – Кешан – Ерикли

След закуска продължение на програмата в Одрин. Посещение на втората българска църква. Храмът „Св. Св. Константин и Елена“ се издига в квартал „Киришхане“, в югозападната част на града. Построен е през 1869 година в навечерието на учредяването на Българската екзархия със средства на българската общност.

Църквата представлява трикорабна псевдобазилика с разгърната площ от 600 кв. м. Стените са изработени от смесена каменно-тухлена зидария в стила на православната архитектура от онова време. Два реда колони поддържат дървения таван и покрива, а над притвора в западната част са издигнати емпориите на две нива.

След Балканските войни 1912–13 година и масовото изселване на българите от Югоизточна и Беломорска Тракия църквата „Св. Св. Константин и Елена“ остава безстопанствена и постепенно започва да се руши. Няколкократно е била обект на иманярски набези, а в края на 80-те години на миналия век е опожарена и разграбена. Реставрирана е през 2008 г.

В Археологическия музей на Одрин може да се видят ценности от тракийско и римско време, като в градинката пред него е изложен истински тракийски долмен. Към музея е добавена и красива сбирка на ислямското изкуство.

Интерес в Одрин представляват още изградената от римляните крепостна стена с добре запазената Македонска кула, старата гара Караач (1890 г.), днес ректорат на Тракийския университет, както и затворническата кула от Средновековието, наречена още „Одринската кула“.

Символ на града е историческата Покрита чаршия.

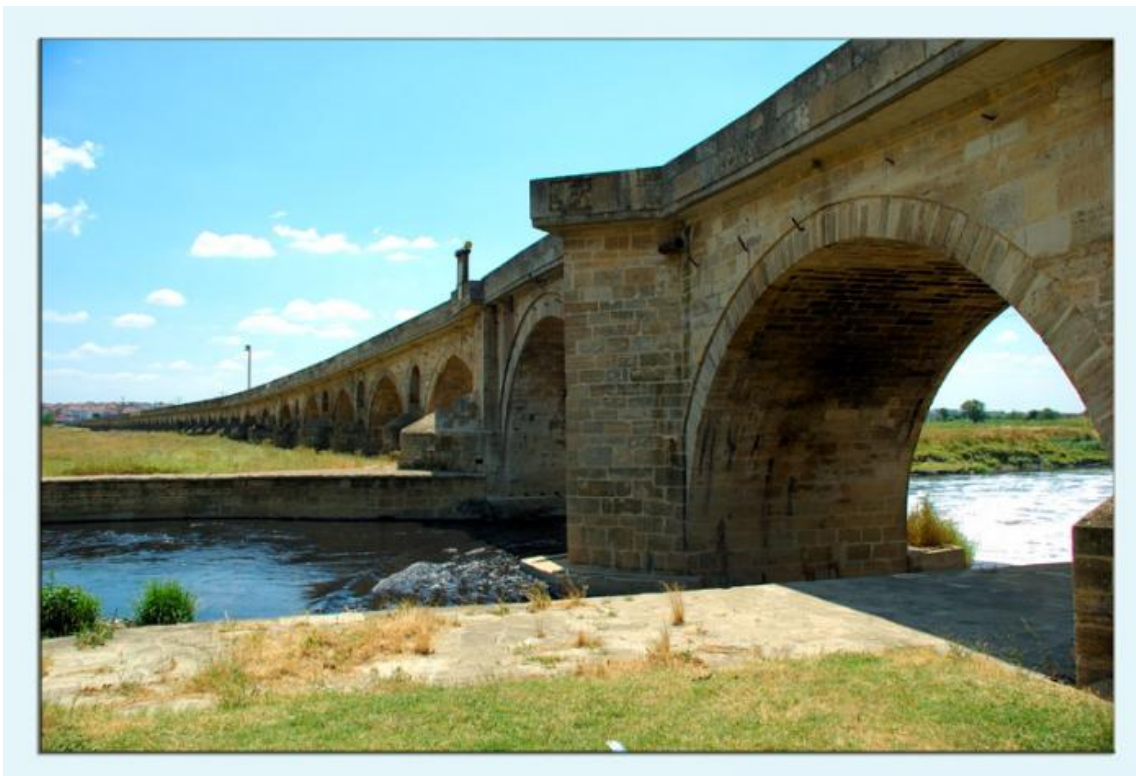

Пострадала силно от пожар преди три десетилетия, днес тя е изцяло възстановена. В нея се помещават магазини и занаятчийски работилници.

Ще приключим програмата в този забележителен град с посещение на малко известния, но изключително интересен и оригинален Музей на здравето. Лекарствата тук са приятната музика и ромоленето на водата.

Свободно време за обяд!

Отпътуване за Кешан. Пътят ни преминава през Узункьопрю, малък град в Северозападна Турция. До Междусъюзническата война през 1913 год. населението му е предимно българско. Днес е община в Одринския вилает. През града минава железопътната линия от София към Истанбул, както и магистралата Одрин - Измир. Узункьопрю е и граничен пункт на турско-гръцката граница.

Името си дължи на Дългия мост (на турски: Uzun köprü) пресичащ река Ергене. Той е историческа забележителност и емблема на града. Построен е между 1426 г. и 1443 г. от изтъкнатия за времето си архитект Муслихиддин по заповед на османския султан Мурад II. Изграденият от ломени камъни мост има 174 свода, дълъг е 1329 м, а ширината му надхвърля 6,80 м. Някои от сводовете са от заострен тип, други имат обла форма. Старият каменен мост на Узункьопрю е известен като най-дългия каменен мост в Турция. Фотопаузата е задължителна!

След това пътят ни преминава през безкрайни оризови полета. *Свободно време за разходка и покупки* в Кешан, малък град и голям земеделски център!

Вечеря и нощувка на брега на Бяло море в романтичния Ерикли!

3. Ден: Ерикли

Свободен ден! След закуска време за плаж, разходка и отмора.

Ерикли е все още малко известен и почти непознат турски курорт. Очаква го изключително бъдеще. Разполага с третия по дължина пясъчен плаж в Турция след тези в Патара и Сиде. Разстила се край живописния залив Сарос в североизточната част на лазурното Егейско море. Околностите му, покрити с борови гори, са изключително красиви! И никак не е чудно, че в Източна Тракия ги наричат „Изгубеният рай“.

Вечеря. Нощувка.

4. Ден: Ерикли – Енос - национален парк Гала - Ерикли

След закуска - целодневна екскурзия. Ще посетим много интересно място! Днешният Енос (на турски Енез) е наследник на големия античен град Аинос, основан според легендата от троянския герой Еней. Много народи са оставили следи тук! През различните епохи е владян от траки, перси, елини, македонци, римляни, византийци, генуезци, османци За съжаление все още не е добре изследван. Според австрийските археолози, които работят тук, Аинос е обект с изключително бъдеще, притежаващ по-голям потенциал дори от световно известния Ефес.

Древният град е разположен на югоизточния бряг на река Марица (Еврос), точно на мястото, където водите ѝ се срещат с Егейско море. През Античността е едно от най-важните пристанища на Източна Тракия. Споменат е в произведения на Омир и Херодот. Днес върху античния Акропол се издигат останките от средновековната крепост, построена от генуезката фамилия Гатилузио. Тя го владее от 1376 година до превземането му от войските на османския султан Мехмед Завоевателя през 1456.

По време на Балканската война (1912 г.) Енос е окупиран от българската армия. Той е крайна точка на линията Мидия — Енос, маркираща територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на България. Няколко месеца по-късно с договора от Букурещ 1913 тази граница е коригирана и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката. От него се разкрива приказна гледка към Егея и делтата на Марица. Мощните, всяващи респект крепостни стени показват, кой е бил господарят тук! В подножието им археолозите са разкрили многобройни културни пластове от различни епохи. Но най-представителна и интересна е църквата Света София. За съжаление голяма част от нея все още не е реставрирана. Красотата ѝ обаче продължава да личи! Въпреки че още през 1456 год. е превърната в джамия, по стените ѝ продължават да личат прекрасни фрески.

Свободно време за обяд!

Нашата разходка из забележителностите на античния Аинос продължава. Ще видим мозайките на римска вила. Ще минем по римска улица. Ще разгледаме многобройни елинистични и римски некрополи с монументални саркофази и надгробни паметници. Интерес представлява и мавзолеят (бивша византийска църква) на османския адмирал Хас Юнос бей и причудливото ислямско гробище до него.

Обиколка ни ще завърши при Базиликата на кралската дъщеря. Произходът на името е загадка. Вкопана в огромен хълм край вътрешното пристанище близо до морския бряг, тя удивително прилича на Голямата митрополия в Несебър. Вероятно са строени по едно и също време – VI век от н.е. при царуването на Юстиниан I Велики. Размерите ѝ са огромни (дължина повече от 30 м), а строителния план много оригинален. Стичащите се от хълма води, заедно с подпочвените се вливат в красив вътрешен нимфеум. Археологическите разкопки още не са приключили.

След толкова много древна история е редно да се насладим и на красивата природа. Националният парк езеро Гала е защитена зона от 11 години и обхваща район от 15 000 акра. Началото е било скромно. През 1991 година само 5850 акра около езерото са включени в Природния резерват. По-късно с помощта на учени - еколози и биолози от Тракийския Университет в Одрин за защитена зона и Национален парк е обявен целият район. Днес тук усилено се работи по опазването на околната среда, птиците и водните обитатели на реката и езерата Гала, Памуклу и Малка Гала. Районът е под закрилата на Международна конвенция за защита на влажните зони на Европа и Министерството на околната среда и горите на Република Турция. Заедно с устието на р. Марица той е част от „Виа Понтика“ - пътят на прелетните птици, минаващ и по нашето крайбрежие. Заради чудесните възможности за наблюдение и изучаване на техните навици е любимо място на орнитолозите.

Дълга фотопauза и приятна разходка сред прекрасната природа!

Вечеря и нощувка в Ерикли.

5.Ден: Ерикли – Галиполи – Лапсеки – Троя – Чанаккале - Ерикли

След закуска - целодневна екскурзия. Днес ще разгледаме бойните полета на две велики битки. Разделят ги повече от 30 века.

През зимата на 1915 год. хиляди войници започват десант на тесните плажове на Галиполическия полуостров, контролиращ достъпа до Дарданелите. Силите на Антантата включват британци, ирландци, французи, индийци, гуркхи, канадци, но епопеята се свързва най-вече с Австралийско-новозеландския армейски корпус (ANZAC). В последвалите сражения с Османската империя загиват близо 130 000 души от двете страни. В Турция събитието е известно като Битката при Чанаккале. Тя е една от най-кръвавите в Първата световна война.

Всяка година на 25 април хиляди хора от различни националности почитат паметта на загиналите. Живи ветерани вече няма, но на поклонението присъстват техните роднини и наследници. Австралийският премиер и новозеландският му колега, както и британският престолонаследник принц Чарлз и синът му принц Хари са редовни участници в церемонията.

Ние ще разгледаме огромния мемориален комплекс. Експозицията е зашеметяваща! Сраженията са пресъздадени по невероятен начин. Уникалните ефекти създават усещането, че войната се води около теб. Грохотът е ужасяващ. Избухват снаряди. Свистят куршуми. Лее се кръв. Страхът е навсякъде, но боят продължава!

Турците печелят тази битка и построяват мемориала. Огромен, величествен и много необичаен. По света има безброй паметници, посветени на победата. Този не е такъв! Няма го тържеството от спечелената битка! Не звучат фанфари и овации! Има само скръб, болка, поклонение и почит към жертвите. И то към всички жертви! Свои и чужди! Тук властва духът на помирение. Такъв е заветът на Ататюрк!

„Герои! Вие, които проляхте кръвта си далеч от своята родина, днес лежите в земята на една приятелска страна! Спете в спокойствие и мир! За нас няма разлика между Мехмет и Джон. И вие, майки, изпратили синовете си в далечна страна! Изтрийте сълзите от очите си! Вашите деца са и в нашите сърца! Щом почиват в нашата земя, те вече са и наши деца.“

Свободно време за обяд в съвременен Гелиболу. Приятна разходка край брега на Дарданелите, протока, съединяващ Мраморно и Егейско море и разделящ Европа и Азия. Ние ще ги преминем с ферибота до Лапсеки на същото място, където през 1190 г. в Мала Азия се прехвърля армията кръстоносци под предводителството на Фридрих Барбароса (Червената брада), германски крал и император на Свещената римска империя. Днес Лапсеки е малко симпатично градче, прочуто със своите вишни и фестивала, който се провежда в тяхна чест. В началото на 19 век в района на града се заселва голяма българска колония, която живее там до 1914 г., когато се изселва окончателно в България.

След около час сме пред портите на легендарна Троя (в Списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО!). Много древни градове са строени на това важно място през различните епохи. Разположени точно на входа на Дарданелите, те са контролирали търговията с пристанищата в Мраморно и Черно море. Троя I е основан 3 хиляди години пр.н.е.. Градът, описан в епическата поема Илиада на Омир, най-вероятно е Троя VII. Останките показват, че е бил разрушен в края на XIII век пр.н.е. от война.

Ще посветим следващите 2 часа за разглеждане на Велика Троя. За съжаление времето е оставило своя отпечатък.

В края на деня свободно време в Чанаккале, красивия град – днешен господар на проливите, устоял на жестоките атаки на армията на Антантата през Първата световна война.

Отново преминаваме Дарданелите, но този път от Азия към Европа.

Вечеря и нощувка в Ерикли.

6. Ден – полудневна екскурзия с кораб и разглеждане на околностите на Ерикли.

След закуска се отправяме към пристанището. Заливът Сарос се намира в най-североизточната част на Бяло (Егейско) море между полуостров Галиполи и устието на р. Марица. Отдалечен от индустриализираните райони, той е изключително чист, красив и живописен, с пясъчни плажове и лазурно море. Благоприятните морски течения го правят много подходящ за гмуркане, уиндсърфинг, риболов и други водни спортове.

Обитаван е от над 243 вида риби и други водни животни, поради което може да се оприличи на един своеобразен естествен аквариум. През 1970 г. световно известният океанограф Жак-Ив Кусто го посещава със своя кораб „Калипсо“ и го нарича „северното Червено море“. И наистина през 2001 година се случва нещо много интересно. В залива се появяват видове риби, характерни за Червено море. Една от тях е „АНТИАС“, в червено-жълти цветове, с опашка във формата на полумесец. Другата е „ЗЕБРА“ – черна, с бели ивици. Тази новина бързо се разпространява и прави интереса към Сарос още по-голям.

Нашата разходка ще продължи до 13.00 часа и ще приключи с вкусен рибен обяд на борда.

На връщане към Ерикли ще се отбием в китното село Чамлъджа. На български името му означава Борово и това никак не е случайно. Въпреки че е близо до морето, хълмовете наоколо са покрити с гъста борова гора. Старото му име е Грабуна. До 1925 година в него са живели гърци. Легендата разказва, че в края на 14. век близкият манастир е подслонил и нахранил ордите на султан Баязид I Йълдъръм (Светкавицата).

В знак на благодарност е получил закрила за вечни времена. Тя е продължила повече от 5 века до Ангорската (Анкарска) спогодба (1925 г.), според която гърците е трябвало да напуснат района завинаги. Дългогодишното им присъствие още личи по фасадите на къщите, както и по селската църква, превърната в джамия. Особено интересен е селския музей, разположен в бившето гръцко училище.

Грамадната каменна сграда е приютила богати етнографска, историческа и археологическа сбирки. Особено загадъчни са странните одежди на участниците в езическите мистерии, организирани от местните жители. Близо до селото има и много интересно тракийско светилище, за съжаление още неподготвено за посещение.

Вечеря и нощувка в Ерикли.

7. Ден Ерикли – Кешан – Визе – пещерата Дупница – Лозенград – Бургас

След закуска отпътуваме за родния край. Възможност за покупки от КИПА – Кешан. Според запознати тук е по-евтино в сравнение с Лозенград, а асортиментът е по-голям.

Ще пътуваме до границата по нов, непознат, но много интересен маршрут. През южна Странджа, родният край на нашите деди.

Много от жителите на Бургас са потомци на бежанци от този район, но не го познават! Въпреки че е съвсем близо до нас, Южна Странджа си остава напълно неизвестна.

Бързайки за Истанбул или втренчени в безкрайното пазарене ние подминаваме нейните невероятни природни и исторически забележителности. И грешим! Сега ще Ви покажем част от тях.

Първо ще разгледаме Визе. Градът е сгушен в югоизточните склонове на Странджа планина. Древното му име е Бузас или Бизия. Летописците го споменават за пръв път през V в. пр.н.е.

В края на I в. пр.н.е. по време на династията на Сапеите става столица на тракийското Одриско царство. Един от неговите владетели Реметалк II започва в 12 г. пр.н.е. строителството на огромен дворец.

Турските археолози са изследвали малка част от руините му. От този период са и източнотракийските могили с над 40 гробници.

През 45 г. от н .е. Визе е вече в ръцете на римляните. Те построяват здрави крепостни стени с наблюдателни кули, форум, амфитеатър, а по-късно и църкви.

Като част от Източната Римска империя (Византия) градът е популярен с имената Визон, Виза и Визия.

Следващата ни спирка е пещерата Дупница. Освен че е най-дългата в цяла Турция (повече от 3 километра), тя е и невероятно красива! Образува се преди 200 милиона години. Времето и всемогъщата природа са сътворили в нея много уникални чудеса. Затова цялата пещера е обявена за природен обект с най-високо ниво на защита!

Особено забележителна е централната пещерна зала с размери 150 на 60 метра и невероятна акустика!

Това невероятно творение на природата се намира само на 6 километра югозападно от село Сарпкьой и на около 10 километра западно от градеца Демиркьой. Старото му име е Малък Самоков. Бил е прочут със своите манастири и изкусни ковачи! Българското му минало очевидно не е забравено. На турски „демир“ означава желязо.

Пещерата Дупница продължава да е свързана с България. От нея извира река Резовска, по чието долно течение преминава границата ни с република Турция.

С това нашата програма завърши!

Окончателно пазаруване на подаръци, баклави, халва, перилни препарати и още какво ли не в Лозенград!

Привечер - отново в Бургас!

Цена: 350,00 лева при минимален брой участници - 35!

Цената включва:

- транспорт с комфортен лицензиран туристически автобус
- всички гранични и пътни такси вкл. ферибота в двете посоки
- 6 нощувки със закуски и вечери в хотели 3* и 4*
- туристически програми във всички обекти!
- лицензиран турски екскурзовод на български език
- медицинска застраховка с асистанс
- водач от туристическа агенция

Цената не включва:

- всички обеда

- входните такси за всички обекти и лифта в Пергам

Условия на плащане:

- до 3 седмици - 50% от сумата и **фотокопие** от първата страница на **задграничен паспорт, валиден най-малко 6 месеца след провеждането на екскурзията.**

Важно: Местата в автобуса ще се определят според реда на записване!

-до 3 дни - окончателно разплащане и сключване на договор за организирано туристическо пътуване

Срок за уведомление за неосъществяване на пътуването поради несъбран минимален брой туристи (35) – 7 дни преди датата на тръгване

НЕПОЗНАТИТЕ МЕСТА ОТ СТРАНДЖА ДО ЕГЕЯ

**БУРГАС – ПРИМОРСКО /Беглик Таш/ - Мишкова Нива – БРЪШЛЯН
– МАЛКО ТЪРНОВО – КЕШАН – ЕНЕЗ –ЕРИКЛИ - УЗУНКЪОПРУ –
БУРГАС**

4 дни – 3 нощувки

1 ден

11,00 – Тръгване от Бургас

12,00 Пристигане в гр. Приморско

Община Приморско е първата община – рожба на демокрацията в Бургаска област. Тя е създадена доброволно по волята на хората от град Приморско, село Писменово, село Ясна поляна и село Ново Паничарево през 1997 година (Указ № 258 от 18.07.1997 година на Президента на Република България). Впоследствие, към общината доброволно се присъединяват: Китен (април 2001 г.) и село Веселие (април 2002 г.).

Община Приморско се намира в югоизточната част на Република България. На изток граничи с Черно море, на запад и на север с община Созопол и на юг с общините Царево и Малко Търново.

Общата площ на община Приморско е 350,7 квадратни километра, която е 4,61% от територията на Бургаска област и 0,32% от територията на Република България.

Територията на общината обхваща шест землища: на град Приморско и на селата Китен, Ново Паничарево, Ясна поляна, Веселие и Писменово.

Център на общината е град Приморско. Градът се намира на 450 километра от столицата София и на 50 километра от град Бургас – четвъртият по големина град в България.

13,00 Обяд в гр. Приморско

14,30 Пристигане в Беглик Таш

Тракийското светилище Беглик Таш се намира в най-високата част на нос Беглик Таш (128 м надм. височина) край Приморско. Обхваща площ от 6 дка. Територията, на която е разположено, е горска, била е част от ловната резиденция на бившия комунистически държавен глава Тодор Живков (управлявал 1954 – 1989 г.). Именно поради тази причина едно от най-големите открития за тракийската история на Южното ни Черноморие и Странджа остава неизвестно за науката до 2003 г.

Входът на светилището е от югозапад. По скална пътека се стига до каменно „брачно ложе“. Два жертвени камъка ограждат ложето.

В тях има издълбани дълбоки вани, свързани с улеи за преливане на ритуалните течности: вино, мляко, зехтин, дъждовна вода. Следва каменен трон, от който тръгват изсечени дълбоки улеи и кръстосващи се линии, събиращи се в голяма четириъгълна „шарапана“.

Източната част на кръга се заема от три „менхири“ (големи заоблени камъни). На върха на най-високия от тях е изсечена „божествена стъпка“ с дължина 0,6 и ширина 0,34 м.

Същата „божествена стъпка“ откриваме в срещуположната южна точка, в подножието на скалната тераса. Божествените стъпки маркират най-вътрешното свещено пространство, определено само за посветените да участват в мистериите.

Досега централната площадка на светилището е най-добре проучена.

Тя е леко издигната над околния терен и в нея са разположени в кръг с диаметър 56 м скални елементи, които са служили за извършване на ритуали.

Те са запазили естествения си характер, но са преместени и дооформени от човешка ръка с характерни сакрални символи и знаци.

Зад тях се виждат астрономически часовник, направен от 16 плоски кръгли камъни и огромен долмен, представящ „свещената пещера“, където Богинята-майка ражда сина си Бога-слънце, и „лабиринта“ – пътя на изпитанието.

При археологическите разкопки са намерени глинени съдове, каменни оръдия на труда и оръжия, кремъци, монети и др., които показват, че то е създадено в средата на II хил. преди Христа и е разрушено в началото на IV в. след Христа. Липсата на по-късно строителство върху него е запазила уникалните сакрални елементи в техния първоначален вид.

17,00 Настаняване в хотел в гр. Приморско – вечеря, свободно време, нощувка

2 ден

9,00 Закуска

10,00 Отпътуване за Мишкова Нива

Най-известният паметник на древната тракийска култура в района на Странджа е светилището в местността Мишкова нива.

Светилището Мишкова нива е част голям комплекс, който се намира на около 3 – 3.5 км югозападно от Малко Търново, на левия бряг на Делийска река в непосредствена близост до държавната граница с Република Турция. Състои се от крепост на върха Голямото градище, рудници в подножието му, могилен некропол, укрепена крайградска вила от римската епоха, както и от т. нар. Голяма могила. Комплексът е известен още от началото на 20 век и първоначално е

съобщаван като светилище на Аполон, заради надписите, пренесени от обекта в града.

Голямото градище е най-високият връх в Българска Странджа – 710 м надморска височина. Името му идва от крепостта на върха, която е служила за убежище, наблюдателница и охрана на региона до и през римския период, но е разбита от иманяри през последната четвърт на 20 в. Крепостната стена е изградена от различни по размер и форма ломени камъни, плътно подредени без спойка. Дебелината на стената е около 1.20-1.30 м. На места в нея се забелязват парчета от тухли и металургична шлака. Ограденото от крепостната стена пространство е с диаметър около 100 м. Вътре се откриват слаби останки от помещения.

На около 30 м. югозападно от най-високата точка на върха в грунтова скала са запазени скални изсичания. Следите от скални изсичания на върха във формата на ями подсказват, че през един много ранен период, вероятно през 2 – началото на 1 хил. пр. Хр., на това място е функционирало скално светилище, което започнало да функционира и като крепост през по-късни периоди. Устоял през хилядолетията, обектът не е проучван археологически.

Могилният некропол в местността Мишкова нива е увенчан от т. нар. Голямата могила, която в периода 1981-1983 г. е частично проучена. В южната част на Голямата могила се издига монументален градеж с външен диаметър 25 м. Външният кръг е изграден от 3 реда блокове от бял местен мрамор с външно и

вътрешно лице. Блоковете, които са оформяли последния трети ред на заграждението, са с прецизно, дъговидно изсечена горна повърхност.

Височината на това заграждение е 1.80 м. В южната част на кръга е входът към куполната гробница, състояща се от покрит дромос (коридор) и кръгла камера, чиято горна част е завършвала с купол. Входът е бил увенчан с фронтон, украсен с щит, копие и две разтворени длани. Градежът е от добре издялани мраморни блокове, захванати със скоби. Подът на дромоса и на камерата са покрити с каменна настилка.

При западната стена на дромоса е открито правоъгълно помещение, което е изградено с ломени гранитни камъни – техника, различна от тази на гробницата. От вътрешната страна стените са измазани с хоросанова замазка. Неговото предназначение не е изяснено. Наблюденията на страничната стена на дромоса показват, че там е имало два блока, които вероятно били изваждани, за да може да се влезе в помещението и отново били поставяни на мястото им. Изглежда, че те са от по-стара сграда, изградена от същия материал като вътрешния кръг – ломени гранитни камъни. Този вътрешен кръг огражда големи гранитни плочи – останки на силно разрушен долмен – и се затваря в североизточния външен ъгъл на дромоса на по-късно построената куполна постройка.

Пред добре запазения вход на външния мраморен кръг е разкрита площадка от мраморни блокове с големи мраморни корита. На няколко метра западно от тях се намира малко каменно струпване, в което, според устната информация, се е виждал водопровод, водещ към Голямото градище. От площадката в южна и югоизточна посока, надолу по хоризонталата на склона, личи древният път към светилището.

От този сложен обект, в който са открити съвсем малко археологически материали от 2-3 в., произхождат, според гражданите на Малко Търново, мраморни жертвеници на Аполон Аулариос с надписи, надпис с посвещение на Херакъл и оброчни плочки с изображения на тракийския конник, съхранявани в музея на града. Един от надписите показва, че светилището е свързано с рударско-металургичния център и с укрепената римска крайградска вила (имение), тъй като текстът представлява посвещение от управителя на железните рудници.

Култовото съоръжение в Мишкова нива е хилядолетен топос на вяра, който еволюира от мегалитен паметник (долмен) с ограда (крепида) към свещено пространство (теменос). Тази трансформация вероятно е станала в началото на интензивното разработване на рудниците. До този момент долменът изглежда е използван като място за почитане на митичен прародител в околния некропол. За това говори правоъгълното помещение, прилепено към западната стена на дромоса. През по-късен период останките от долмена, превърнат в място за прослава на обожествения прародител-херой (хероон), и крепидата му са вписани в свещено оградено пространство (теменос), в което е почитан бог Аполон.

Най-вероятно територията между останките от долмена със землената могила над него с крепидата му и с мраморния кръг е свещен парцел, в който са поставяни вотивните дарове и надписите, а правоъгълното помещение е служело за съхраняване на съкровищата на хероя-прародител. Във времето, когато районът преживява икономически разцвет, към входа на теменоса е добавена разкошната куполна постройка от мрамор, която може да е и реална гробница на местен аристократ, но и нов хероон. Не е ясно кога входът е бил украсен с фронтон – преди или след издигането на куполната постройка. Вероятно в този момент започва да се забранява влизането в пространството между двете каменни крепиди, а даровете се оставят в новопостроените помещения и в старото, което е правоъгълно. Това доказва идейно-религиозната връзка между двата градежа.

Този тип свещени места – на реални или митични прародители, почитани като херои – са познати отлично в цяла Югоизточна Европа, но този в м. Мишкова нива е най-големият и добре запазен. Те са били организирани около стари гробни съоръжения и около тях се оформял некропол. Обикновено тези херои-прародители са почитани наред с или в свещената територия на светилище на бог.

Животът на култовия комплекс може да се разположи между средата на 2 хил. пр. Хр. до епохата на Късната античност (4-6 в.). При всичките си преустройства, архитектурни и функционални, комплексът остава свидетелство на тракийската орфическа вяра в енергийното безсмъртие и един от най-популярните паметници на древната духовност в Югоизточна Европа.

13,00 Отпътуване за с. Бръшлян

Село Бръшлян се намира в Странджа, на 14 км северозападно от Малко Търново, на 64 км от южно от Бургас, на два километра от пътя Малко Търново — Звездец и на 4 км от границата с Турция. Както цялата територия на община Малко Търново, то е част от Природен парк „Странджа“. Населението, както и в останалите странджански села, е силно намаляло и застаряло.

Село Сърмашик възниква през 17 век, когато жителите на трите махали Юртет, Селище и Живак (тракийското му име е Кикон (Кикос), от трак. език Кик - Живак. Според древна легенда в него е роден певецът Орфей) се заселват в Долната махала, най-старата част на селото. То се споменава в османски данъчни регистри от втората половина на 17 век, а през 19 век е голям животновъден център. Жители на селото участват в Хетерията от 1821. През селото е преминавал и Васил Левски, като къщата, в която е нощувал, е запазена и днес.

В Сърмашик се развива Сърмашишката афера, предшества Преображенското въстание. На 2 април 1903 година част от чета на Вътрешната македоно-одринска революционна организация е обградена от османски военни части в Балювата къща (днес архитектурен и исторически паметник), като загиват войводата на четата Пано Ангелов и четникът Никола Равашола. Жителите на селото участват активно и в самото въстание.

При потушаването на въстанието Сърмашик силно пострадва. Всичките 150 къщи са ограбени, а населението е избягало.

Село Сърмашик е присъединено към България през 1913 година след Балканската война. От средата на 20-ти век голяма част от жителите на селото се изселват към Малко Търново, а по-късно и към Бургас. От 650 души през 1926 година, днес населението е намаляло на около 50 души. Много от днешните жители на Малко Търново са от Бръшлян — наричат ги „сърмашичани“ по старото име на селото.

От 1982 г. цялото село Бръшлян е архитектурен и исторически резерват, като в него са запазени автентични къщи, характерни за странджанската архитектура от 18-19 век. 76 къщи са архитектурни паметници на културата, 9 от тях — с национално значение. Смята се, че най-старата къща в селото е строена през 17-ти век.

С усилията на местното Дружество за защита на природното и историческо наследство „Бръшлян“ и кметството са реставрирани килийното училище (функционирало през 1871-1877 г.), параклисите „Св. Пантелеймон“, „Св. Петка“ и „Св. Лефтера“, камбанарията на църквата „Св. Димитър“ (края на 17-ти век) и е организирана етнографска сбирка и музей на открито на традиционното земеделие. На няколко километра от селото има следи от долмени и тракийски светилища.

Село Бръшлян се намира в границите на Природен парк „Странджа“, а землището на селото граничи с резервата Витаново, долината на река Велека и пъстървовия рибарник на река Катун.

13,30 Обяд в с. Бръшлян

14,30 Отпътуване за Малко Търново

Малко Търново се намира в централната част на Странджа планина. През града минава европейският път Е87. В непосредствена близост е ГКПП Малко Търново. Малко Търново се намира на 76 км южно от гр.Бургас и на 5 км от границата с Република Турция. Населението му наброява 3 527 жители.

Разположен в карстова котловина, обградена от високи гористи възвишения, градът е единственият на територията на централна българска Странджа. На запад от М. Търново се издига най-високият връх на българска Странджа – Голямо Градище (709 м.н.в.).

По-старо име не е запазено, въпреки че селището съществува още през античността (IV - III в.пр.Хр.). Тук е имало металургичен център, числящ се към територията на Бизия (дн.грВизе в РТурция), последната столица на тракийските царе.

Голям прелом в културно и икономическо отношение настъпва през 330 г., когато император Константин премества столицата на империята от Рим в Константинопол. По този начин Странджа от периферна планина се оказва в непосредствена близост до новия стопански, икономически и културен център.

Като най-близко и мащабно средище за добив на руда, планината поема цялото снабдяване с метал за нуждите на новата столица. Само на територията на община Малко Търново са открити около 70 древни рудника, а в околностите на самия град – четири пещи за топене.

В района на града са открити редица паметници – мегалити, могилни некрополи, антични сгради, крепост, разкриващи важното значение на селището през тракийската и римска епохи. В открит в м.Мишкова нива четиристранен мраморен жертвеник се говори за старото рударство в този край. Този паметник и редица други следи свидетелстват, че около Малко Търново се е намирало средището на римската металодобивна индустрия в Странджа.

В сегашния си вид град Малко Търново възниква през 1628 г. През първите два века силно развитие получава скотовъдството, което е основен поминък за населението чак до началото на XX век.

Посещение на музея в града.

Историческото и етнографско богатство на града и региона е добре представено в обектите на Историческия музей в Малко Търново.

Музеят е създаден през 1983 г. под името „Музеен комплекс Странджа“, а от 2002 г. е реструктуриран в Общински исторически музей и до днес е единственият културен институт на територията на Странджа планина. Експозиционната площ

е разположена в четири странджански възрожденски къщи – паметници на културата, които са принадлежали на богати търговски фамилии от края на XIX век.

Към Историческия музей в Малко Търново функционира и килимарска работилница, където се предлагат демонстрации на тъкане на автентичен стан.

17,00 Отпътуване за Кешан / Преминаване на границата при ГКПП Малко Търново/

20,00 Пристигане в гр. Кешан – настаняване в хотел, вечеря, нощувка

3 ден

9,00 Закуска

10,00 Разглеждане на Кешан

Градът е един от деветте околийски центрове на окръг Одрин /Едирне /, административен център на 6 общини. Кешан е разположен на кръстопът между изтока и запада, между севера и юга, недалеч от турско-гръцката граница , близо до Егейско и Мраморно море, точно на пресечната точка на древни пътища между Одрин и Гелиболу от една страна и Истанбул и Александруполис от друга. Градът има население от около 62000 души. Основен поминък в околността са земеделието и търговията. Тук се отглеждат пшеница, захарно цвекло, слънчоглед, ечемик, царевица, различни видове зеленчуци и разбира се ориз. През есента в града се провежда традиционният фестивал на ориза. Историята на областта може да бъде проследена до 30 века преди новата ера, когато тук са живели траки ,за което говорят намерените тук множество артефакти при проведените археологически разкопки.

11,00 Отпътуване към Енез и езерото Гала.

Енез/на български Енос , на гръцки- Айнос/, разположен на югоизточния бряг на река Марица, точно там където водите и срещат Егейско море. В Античността градът тук носел името Аинос и бил един от важните пристанища на Източна Тракия на източния бряг на Еврос. Градът се споменава от Омир и Херодот в техните произведения . Смята се , че градът е основан от колонизатори от Митилини/остров Лесбос/ и Киме около 7 век преди новата ера. През 375 година преди христа, по време на Пелопонеските войни градът взема участие на станата на Атина и е член на Атинския морски съюз до 345 година преди новата ера. От 341 година пр.н.е. принадлежи на династията Аталиди от древния град Пергамон, столица на Пергамското царство . Енос преминава в ръцете на Рим, след като последният цар от династията Атлус III – наречен с прякор Лудия, завещава цялото си царство и богатство на Римската империя. В късната Античност градът е столица на провинция Родопи и епископски център. Според древният хроникьор Прокоп император Юстиниан строи голямото укрепление и градските стени.

На мястото на древният Акропол днес се намира едно средновековно укрепление, принадлежало на генуезката фамилия Гатилузио, която го уптравлявала от 1376 до превземането му през 1456 от войниците на османския Султан Мехмед Завоевателя. В 1912 година по време на Балканската война Енос е превзет от българската армия. Градът е крайна точка на линията Мидия — Енос, територията, която според Лондонския мирен договор Османската империя отстъпва на страните от Балканския съюз и България, но няколко месеца по-късно е коригирана линията с договора от Букурещ 1913 и градът е върнат на Турция.

Запазеният и реставриран Акропол на Енез се издига на височина 25 метра над нивото на морето и реката, кацнал на хълма – пазещ спомени от славни времена на преминалите през областа народи, разкриващ прекрасна, спираща дъха гледка към Егея и делтата на Марица и приканващ за една романтична среща на залез слънце, когато от тук може да се наблюдава един от най-красивите залези на Егейско море.

Разглеждане на останките от Крепостта и църквата „Света София“ - „Премъдрост Божия“.

След превземането на града от османските турци по заповед на Султан Мехмед Завоевателя, епископската църква е превърната в джамия – носеща неговото име ФАТИХ-завоевател. Тя се намира в юго-източната част на Акропола и има

внушителни размери за времето си 21 на 38 метра, без апсидата и съперничи на много църкви, построени в Константинопол по същото време.

За съжаление голяма част от църквата, превърната в джамия е разрушена от голямо земетресение през 1965 г. и все още не е напълно реставрирана, но общината на града се надява да осигури достатъчно средства за реставрирането на обекта, част от Европейското и Световно културно наследство.

Разглеждане на останките от параклиси и малки църкви в района на крепоста и пристанището. Разглеждане на некропола Ташалтъ и гробницата на Хас Юнус Бей.

Византийският манастир и църквата са превърнати през 1456 в гробница на Юнус баба –командир на флота на Османската империя. Разглеждане на останки от древния римски път Виа Егнатия и мостове над Марица и притоците и , останки от крепосните стени около пристанищата. В древността Енос е известен като „двойното пристанище”- едното разположено на морето, другото на реката. До средата на XIX век, когато устието на реката при Енос е затлачено от наноси, долното течение на Марица се е използвало за речен транспорт, като при по-голямо пълноводие по нея е можело да се стигне до Пловдив и дори до Пазарджик .

14,30 Свободно време за кафе, обяд или сладки изкушения в центъра на град Енез.

15,00 Отпътуване за езерото Гала

Националният парк езеро Гала е защитена зона вече 11 години и обхваща район от 15000 акра. През 1991 година 5850 акра около езерото са обявени за Природен резерват, а по-късно с помощта на учени-еколози и биолози от Тракийския Университет в Одрин съдействат за обявяването на този район в защитена зона и Национален парк. Тук се работи по опазването на околната среда и природата, птиците и водните обитатели на реката и езерата Памуклу и Малка Гала. Районът е под закрилата на Международна конвенция за защита на влажните зони на Европа и Министерството на околната среда и горите на Република Турция.

В парка могат да се наблюдават около 163 вида местни птици, 27 вида плелетни, зимуващи в езерото и 90 вида пролетно-есенни прелетни. В двете езера се срещат над 16 вида риби, сред които – бяла риба, шаран, северна щука, европейска змиорка. Риболовът и ловът в резервата са забранени. Фото пауза при езерото.

18,00 – Отпътуване към Ерикли

19,00 – Пристигане в Ерикли

Ерикли е курортно градче в района на Кешан. Историята на областта може да бъде проследена до 30 века преди новата ера, когато тук са живели траки, за което говорят намерените тук множество артефакти при проведените археологически разкопки. Кратка почивка в града. Време за кафе, за покупки в аутлет-център

Кешан.

Отпътуване към Ерикли, крайбрежно селище, разположено на Сароския залив на Бяло море. Заливът се простира в най-североизточната част на морето между полуостров Галиполи и устието на река Марица /Мерич на турски, Еврос на гръцки/.

Тук е разположен и архипелагът Сарос – Сарос Адалар, група от малки острови в Европейска Турция. Състои се от 3 малки острова - Голям остров (Büyükada или Yunus adası – Делфинов остров), Среден остров (Küçükada или Defne adası – Остров на заливите) и Малък остров (Minikada или Böcek adası – Остров на буболечките). Едноименният с архипелага залив е дълъг 75 km и широк 35 km. Най-близките острови в Бяло море са Имброс (Gökçeada) и Самотраки, но те са в открито море извън залива Сарос. Ареалът на Сарос е отдалечен от индустриализираните райони, чист, с благоприятни водни течения. Той е популярен летен курорт за вътрешен туризъм и за отдых с пясъчни плажове и кристално чисто море. Гмуркане, уиндсърфинг и риболов са най-практикувани водни спортове тук.

Настаняване в хотел. Свободно време за разходка из Ерикли. Вечеря

4 ден

10,00 Закуска

11,00 Отпътуване към Узункьопру

13,00 Пристигане в Узункьопру – разглеждане на града

Узункьопрю (на турски: Uzunköprü) е град в европейската част на Турция, вилает Одрин. Градът е околийски център и община. Разположен е по долното поречие на река Марица, на река Ергене. Преведено от турски език името на града означава дълъг мост.

Името си града дължи на Дългия мост (на турски: Uzun köprü) пресичащ река Ергене. Той е историческа забележителност и емблема на града. Построен е между 1426 г. и 1443 г. от изтъкнатия за времето си архитект Муслихиддин по заповед на османския султан Мурад II. Изграденият от ломени камъни мост има 174 свода, дълъг е 1 329 м, ширината му надхвърля 6,80 м. Някои от сводовете са от заострен тип други имат обла форма. Старият каменен мост на Узункьопрю е известен като най-дългия каменен мост в Турция.

В началото на XX век Узункьопрю е градец, център на Узункьоприйска каза на Османската империя. Според статистиката на професор Любомир Милетич в 1912 година в градчето живеят 183 екзархийски български семейства с 1011 души.[1]

При избухването на Балканската война в 1912 година 12 души от Узункьопрю са доброволци в Македоно-одринското опълчение.

Българското население на Узункьопрю се изселва след Междусъюзническата война в 1913 година. Част от бежанците са настанени в село Архиянли.

14,00 Обяд в Узункьопру

15,00 Отпътуване към Бургас

ЦЕНА: 299 лева

Цената включва:

*транспорт с лицензиран туристически автобус/мини бар,видео,топли напитки/

3 нощувки със закуски в хотел 3 в Приморско, Кешан и Ерикли

*екскурзоводско обслужване по маршрута

*медицинска застраховка –асистънс с покритие 5000 евро

Цената не включва:

*Вечеря в хотела или в ресторант в града – по избор

*Организирана Рибна вечер около 30 евро /според избора на менюто и включена жива музика/

*Разходи от личен характер

* екскурзия до древния Енос и Националния парк Гала - 10 евро

Екскурзията се осъществява при минимален брой туристи-20 човека